

மஹபத்தி

கவிதைக்கான காலாண்டிதழ்
இதழ் 01 நூல் - புரட்டாதி 2009

மஹபாதி

கவிதைக்கான காலாண்டிதழ்

ஆடி - புரட்டாதி 2009

கவிதைகள்

அனார்
கோகுலநாகவன்
பஹ்மா ஜஹான்
பா.அகிலன்
வி.கணைகள்
துபின்
மருதும் கேதீஸ்
சி.ஜெயசங்கர்
விமலாதாஸ்

மொழியாக்கக் கவிதைகள்

வில்லியம் பிளேக்
- க.சுத்தியதாசன்
கபீர்
- திசையுக்கிரசிங்கன்

கட்டுரைகள்

வெள்ளை மாரணார்
சி.ஜெயசங்கர்

பத்தி

திவ்வியா

நால் அறிமுகம்

ஜெயமோகன்
நிலான்
பாக்கு
அஞ்சலி
கமலாதாஸ்
முருகையன்
ராஜமார்த்தாண்டன்

நச்சுமரம்

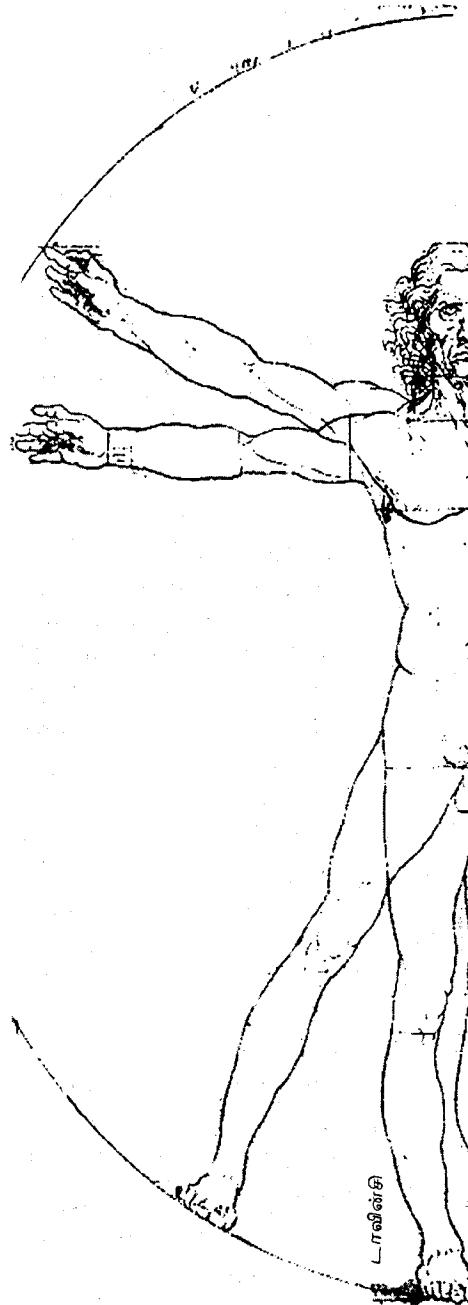
நான் எனது நண்பனுடன் கோபம் கொண்டிருந்தேன்
அதை வெளிக்காட்டினேன் அது முடிவுக்கு வந்தது.
நான் எதிரியடிடன் கொண்டிருந்த கோபத்தை
மறைத்து வைத்தேன் அது வளர்ந்தது.

எனது அச்சத்தால் அதற்கு கண்ணயீரைக் கொண்டு
இரவுபகலாய் நீர் ஊற்றினேன்
வஞ்சக தந்திரங்களாலும் புன்னாகக்களாலும்
ஒளி தந்தேன்

பளபளக்கும் கனி ஓன்றை
அது ஏந்தும் காலம் வரை
இரவு பகலாய் ஒது வளர்ந்தது
ஒளிமிகுந்த அக்கரியை
எதிரிகண்டான்
அது என்னுடையதென
அறிந்து கொண்டான்

இரவு திரையிடிடிருந்த
நாளென்றில் என் தோட்டதில்
திருட்டு நிகழ்ந்தது.
காலையில் நான் கண்டு மகிழ்ந்தேன்
அம் மரத்தின் கீழ் இறந்து சிட்டிந்
என் எதிரியை

ஆங்கிலமூலம் - வில்லியம் பிளேக்
தமிழில் - க.சுத்தியதாசன்

ஆசிரியர்
நீதாங்கள்

கிளை ஆசிரியர்
ஏ.ஜூலீஸ்
மநுதம் கெதிஸ்

அப்பைபாம்
ஏ.சாமாதான்

இதழ் வடிவமையிட
பா.அந்தஸ்

அச்சாக்கம்
கற்பக ரீநாயகர் அச்சகம்,
கே.கெ.எஸ்.வீத்,
யாழிப்பானம்.

தொடரிபு முகவரி
மறுபார்
ஶாராத் வீத்,
கோண்டாவல் வட்டு,
யாழிப்பானம்.

தொலைபேர்: 0094 602008806
மின்னால்டர்: marupaathy@gmail.com

வீலை: 30 கிலோகிராம்

மஹாபாத்தி
கவிதைக்கான காலாண்டிதம்
இடுஷ - புரட்டாதி 2009

வணக்கம்,

தமிழ்க் கவிதைப் பாரம்பரியம் மிகத் தொன்மையானதும் காலத்திற்குக் காலம் வடிவத்தாலும் பொருளாலும் மாற்றம் கொண்டுவருவதுமாகும். இத் தகைய மாற்றங்களின் மீதான விமர்சனங்களும் விவாதங்களும் தொடர்ந்தும் நடைபெற்றே வருகின்றன. ஆயினும் பல விடயங்கள் புத்திபூர்வமாக அனுகப்படாமலும் மரபுக்கட்டுப்பாடுகளுக்குள் அகப்பட்டு புனிதப் போர்வை விலக்கப்படாமலும் இருக்கின்றன.

நலீன் கவிதைகளின் இயங்குநிலை திவிரம் பெற்றுள்ள காலகட்டத்தில் மறுபாதி - கவிதைக்கான காலாண்டிதழி - வெளிவருகின்றது. தமிழ்க் கவிதைப் புலத்தில் விரிந்ததான் உரையாடலை நிகழ்த்துவதே எமது நோக்கமாகும். காலமாற்றத்தோடு இயைந்த வழியில் நாமும் கவிதையை முன்னெடுத்துச் செல்ல வேண்டும் எனவே கவிதை சார்ந்து செயற்படும் அனைத்துத் தரப்பினராலும் அறிவுபூர்வமாக நிகழ்த்தப்படும் விவாதங்களையும் எதிர்விளைகளையும் முன்னெடுத்துச் செல்லவே விரும்புகின்றோம். அதற்காக கவிஞர்கள், படைப்பாளிகள், விமர்சகர்கள், வாசகர்கள் என யாவரினரதும் ஒத்துழைப்புக்களையும் வேண்டி நிற்கின்றோம்.

மறுபாதியின் வருகைக்காக தமது பங்களிப்புக்களையும் ஆலோசனைகளையும் வழங்கியவர்களுக்கு மனமாந்தநன்றியைத் தெரிவிப்பதோடு இவ் இதழ் பற்றிய அனைவரது கருத்துக்களையும் விமர்சனங்களையும் எதிர்பார்த்து நிற்கின்றோம்.

ஆசிரியர்

அனார் கவிதை

குனவுங்கரி அரசூரூப்

உடல்மாரி

மந்தமாகப் பெய்யும் மணைக்குள்

வெயில் கீற்று

வயலின் ஒவியாக இன்றேவும் போது மறுபடியும் நாம்

காதலைச் சொல்லிக் கொள்கிறோம்.

முற்றிய வசந்தம்

முழு அழகையும் வெளிப்படுத்தும் மனைத் தொடரில் இரண்டு பேரருவிகள் பாய்கின்றன.

மண் ருசி....

மண் மணம்... பாய்ந்த உடல்

ஒவ்வொரு சந்திப்புக்களிலும்

புது நிலமாகி விளைகின்றது

வார்த்தைகள் எதுவும் ஒல்லை...

ஆனால் மீ கதையொன்று சொல் என்கிறாம் பன்மடப்பு காதலில் குழாய்கின்ற கண்களிடம்

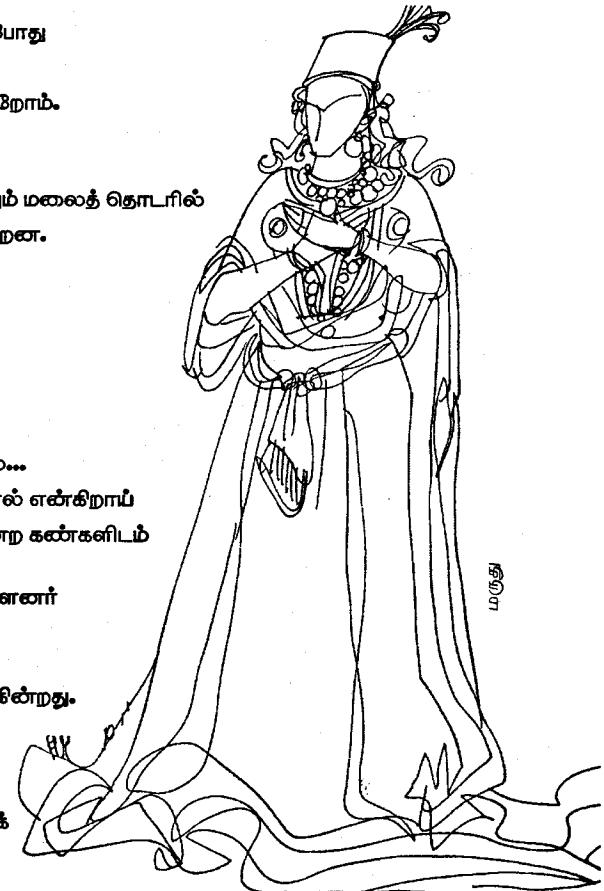
வானவர்கள் நமக்காக கூடியுள்ளனர்

உடல் மொழியில்

காட்டுப் புறாவின் கூவல் ஒவிக்கின்றது.

கணவகளை காய்த்து நிற்கின்ற

மா.....மரம் நீயென்றால் நான் உன் கணவுக்குள் சிரித்துக் குலுங்கிக் கொண்டிருக்கும் கொன்றைப் பு மரமா....

ହେଁ ମୋକଣ୍

உருக்கிப் யழுமமாகி ஒளிரும் உலகம்

୨ କାରମ୍ବକିଳି ମଞ୍ଚଶାଖପୋଳି

தாணு பிச்சையா/தினை வெளியீடுகம்.

23, பகவதி லாட்டு, நாகர்கோயில், குமரிமாவட்டம். 629001

கொஞ்சநாள் கழித்து சுந்தர ராமசாமிகுமரிமாவட்ட வரலாறு சாாந்து ஒருநாள் அவர் எழுதிய எழுத்தாளர் பற்றிச் சொல்லும் போது “வரலாற்று நாடால் இலக்கியம் என்பார். சொல்வது ஒரு ஹம்பக் வரலாற்றுத் தகவலை கேள்விகேட்டால் இலக்கியம் என்பார். சொல்வது ஒரு ஹம்பக் வரலாற்றுத் தகவலை கேள்விகேட்டால் இலக்கியம் என்பார்” என்றார். அப்போது எனக்கு ஒருமணி இலக்கியத்தைக் கேள்விகேட்டால் வரலாறு என்பார்” என்றார். அப்போது எனக்கு ஒருமணி இலக்கியர்களா? இதையே அடித்தது. இவர்களைவொம் ஒரு சுத்த இலக்கியத்தைக் கற்றனன் செய்கிறார்களா? இதையே சமூகவியல் மானுடவியல் சார்ந்தும் சொல்ல ஆரம்பித்தால் அப்பறம் இலக்கியம் எதைத் தான் பேசும்?

அதைச்சார்ந்து இன்னொருவிவாதம் அப்போது உருவானது. சென்னை சாாந்த ஒரு இதழியல் எழுத்தாளர் வட்டார வழக்கு ஒரு ஹம்பக் என்று சொல்லி அதைஸ்லாம் வெறும் தகவல்கள் என்றார். அதைச் சார்ந்து நாஞ்சில்நாட்டன் கதைகளைப் பற்றி பேசும் போது கி.ராஜநாராயணன் ‘தகவல்கள்தான் இலக்கியம். எதைச் சொல்லவேண்டும் சொல் வகையிட எப்படிச்சொல்லவேண்டும் என்று தீர்மானிப்பதுதான் அதிலே உள்ள கலை’ என்று சொல்லி நாஞ்சில் அளிக்கும் விரிவான வேளாண்மைத் தகவல்கள்தான் அவரது இலக்கியத்தின் தனிச்சிறப்பு என்றார். ஆனால் அது கலைஞரின் பதில் விமரிசனத்துக்கு மேலும் விளக்கம் தேவை. எதற்காக கலைஞர் தன் படைப்பில் தகவல்களை பயன் படுத்துகிறான்? தகவல்கள் இலக்கியத்தில் என்ன பங்களிப்பை ஆற்றுகின்றன?

கலைக்களஞ்சியத்தை அள்ளிவைத்தால் நாவலாகுமா? ஆனால் மேலான நாவல்கள் எல்லாமே கலைக் களஞ்சியத் தன்மையும் கொண்டிருக்கின்றனவே: வெறும்தகவல் கள் எங்கே எப்படி இலக்கியத்தகவல்கள் ஆகின்றன?

எனக்கான விளக்கங்களை நான் என்னுடைய நாவல் வழியாகவே உருவாக்கிக் கொண்டேன் விஷ்ணுபுரம் ஒரு குட்டிக்கலைக்களாஞ்சியம். ‘கலைக்களாஞ்சிய நாவல்’ என்று சொல்லப்படும் வகைக்கு கச்சிதமாகப் பொருந்தும் ஆக்கம் அது. அதில் உள்ள தகவல்கள் என்னவாக ஆகின்றன?

முதலில் அவைத்தகவல்களுக்காக படைப்பில் இடம்பெறுவதின்லை மிகமுக்கியமான ஒரு தகவல் விடுபட்டிருக்கும். சர்வசாதாரணமான ஒரு தகவல் விரிவடைந்திருக்கும். அங்கிருந்து யோசிக்க ஆரம்பித்தேன். ஒரு தகவல் வேறு ஒன்றுக்கான பிரதிவெடுவமாக, விரிவான அர்த்தத்தில் குறியீடாக நிற்கும் போது மட்டுமே. அது இலக்கியத்தில் இயல் பாக இடம்பெறுகிறது.

ஆம், தகவல்கள் என்பவை புற உலகில் இருந்து நாம் எடுத்துக்கொள்ளும் புலன் சார் பதிவுகள், மற்றும் அவற்றின் மீதான விளக்கங்கள். ஆனால் அப்படி எடுத்துக்கொள்ளும் தகவல் அதனுடன் சம்பந்தப்பட்ட ஏராளமான விஷயங்களை உணர்த்துவதாக இருக்கும்போது அது ஒரு குறியீடாகிறது. இலக்கியத்தின் மொழி குறியீடுகளால் ஆனது, ஓர் இலக்கிய ஆக்கத்தின் அடிப்படை அலகென்பதே குறியீடு தான். அந்தக் குறியீடுகளை அது புறவுலகில் இருந்து எடுத்துக்கொள்கிறது. அதற்கைப் பயன்படுத்தி மொழிக்கு நிகரான ஒரு தனிமொழியை அது உருவாக்கிக் கொண்டு அக்னாடாகப் பேசுகிறது

இலக்கிய ஆக்கத்தில் உள்ள தகவல்கள் எல்லாம் ஆசிரியன் அறிந்தோ அறி யாமலோ சூரியிடுவதான். அவை அவற்றுக்கு மட்டுமாக நினைவேகாள்ளாவின்லை. அவை பிற எடையோ உணர்த்தி நிற்கின்றன. துயரம் கப்பிய மனத்துடன் ‘அன்னா கார்னினா’ வந்திரங்கும் ரயிலும் ரயில் நினையையும் தல்ஸ்தோபாவின் பார்வையில் துல்லியமாக வடிக் கப்படுகின்றன. அந்த தகவல்கள் மூலம் அந்த ரயில்நினையைம் அவருடைய துயரம் படர்ந்த பற உத்தமாகிறது.

அந்தக் குறியீடுகளை அப்படி வாசிக்க முடியாத நிலையில் இருந்துதான் ஏன் இந்த தகவல்கள் என்ற மனதிலையை ஆழமில்லாத வாசகன் அடைகிறான். நான் சிலநாட னின் வயல்கள், ரயில்கள், ஆறுகள், சாப்பாட்டுப்பந்திகள் எல்லாமே மீண்டும் மீண்டும் நுட்பமாக அவரது அக உலகின் குறியீடுகளாக நிற்பதை அவரது ஆத்கங்களில் காணலாம். இலக்கியம் அறிவியலில் இருந்து தன் புற்தகவல்களை எடுத்துக் கொண்டால் அது அறிவியல்புணர்க்கை. வரலாற்றில் இருந்து எடுத்துக்கொண்டால் அது வரலாற்றுப்படைப்பு. எங்கிருந்தும் அது தன் புறவுலகை அன்ளிக்கொள்ளலாம்.

இவ்வாறு புற உலகம் கவிதைக்குள் குறியீடுகளாக வந்தமைவதென்பது ஒரு மொழிச்சூழலில் ஒயாது நிகழ்ந்து கொண்டிருக்கவேண்டிய ஒரு செயற்பாடு. இதுவே கலையாக்கம் என்பது. அதற்கு கலைஞர் புறவுகில் குழந்தையின் கண்களுடன் ஈடுபடுபவனாக இருக்க வேண்டும். அத்தைப் புறத்தில் படிய வைப்பதும் புறத்தை அகமாக ஆக்கிக்காட்டுவதும்தான் சொல்லப்போனால் இலக்கியத்தின் கலை. கவிதை என்பது அதுமட்டுமே

சங்ககாலம் முதலே தமிழ்க் கவிதையில் நாம் காண்பது இதுவே. நிலம் ஓயாது கலையாக ஆகிக்கொண்டிருக்கிறது. நிலத்தின் நுண்ணிய தகவல்கள். சிட்டுக்குரு வியின் நகம் தாழைமட வின்முன் போலிருக்கும் என்ற தகவல். அதுவே மீனின் பல்போலி ருக்கும் என்ற அடுத்த தகவல். மழையில் பெய்யும் அருவி ஓடை நீர் நோக்கி நீண்ட வெள்ளிய மரவேர் போலிருக்கும் என்ற தகவல். சங்கக் கவிதையின் அழகே புற உலகச் சித்திரங்கள் தான். அழம் அச்சித்திரங்கள் அகத்தைக் காட்டுவன என்பதுதான். மிக

அதிகமாக புறலைச் சித்திரங்கள் சங்ககாலத்து அகத்துறைப் பாடல்களிலேயே உள் என்பதைக் காணலாம்.

தமிழ் நவீனக் கவிதையின் மிகப்பெரிய பலவீனம் என்பது அது புறலைக்கத்தை மூற்றாகப் புறக்கணித்து தன்னை ‘தூய’ அகத்தின் குரலாக முன்வைக்க அரம்பித்தது என்பதே. தமிழின் நவீனக் கவிதை நவீனத்துவக் கவிதையாகவே உருவானது. இருத் தலையம் அதன் தத்துவ ஆழமாக இருந்தது. தன்னுள்தான் சருங்குதல் என்ற அம்சம் அதன் இயல்பு. ஆகவே அதில் புறலைக்கமே இருக்கவில்லை. புறலைகை அது திட்டமிட்டு நிராகரித்தது.

ஆகவே மீண்டும் மீண்டும் அதுதனக்கென்றே உள்ள குறைவான படிமங்கள் வழி யாக பேச ஆரம்பித்தது. அறை அதன் முக்கியமான படிமம். அறைக்குள் தனித் திருக்கும் ஒருவன் என்பதே தமிழ் நவீனக் கவிதை நமக்களிக்கும் படிமம். ஓரளவுக்கு இயற்கையின் பரவசம் நோக்கித் திரும்பியவர்கள் பிரமிள், அபி, கலாப்ரியா, தேவ இவேன் போன்ற சிலரே. சமீபமாக முகுந்த் நாகராஜன்.

இன்றும் இந்நிலையை நாம் நவீனக்கவிதைகளில் காணலாம். இங்கே நடுத்தர வர்க்க வாழ்க்கையில் இருந்து பெற்றுக்கொண்ட மிக எளிமையான சில புறப்பொருட்களுடன் கவிதையின் படிம உலகம் முடிந்துகிறது. அதன்பீன் இலக்ஷ்யத்தில் இருந்தே பெற்றுக் கொண்ட ‘அந்த பறவை’ ‘வண்ணத்துப் பூச்சி’ போன்ற சில கலியுருவகங்கள்.

இன்று தமிழில் கவிதைக்கிருக்கும் கலிப்புட்டும் தேக்கநிலையை தாண்டிச் செல்வதற்கு அவசியமானது கதவுகளைத் திறந்து விடுவது என்று படுகிறது. புற உலகம் அதன் முடிவில்லாத காட்சிகளுடன் உள்ளே வரட்டும். அது கவிதைகளில் அழகை யும் அர்த்தத்தையும் நிரப்பட்டும். தமிழில் இன்னமும் கவிதை சென்று தொடாத வாழ்க்கை பரந்து விரிந்துகிடக்கிறது. கொல்லனும் கணியனும் கவிதை எழுதிய மரபுள்ள நமக்கு கவிஞர் என்ற தனித் தொழிலாளி உருவாகியுள்ள இன்றைய நிலை மிக அன்னியமானது. எல்லா மக்களும் தங்கள் உலகை நம் கவிதையின் தனிமொழிக்குள் கொண்டுவர்ந்து சேர்க்கட்டும்

சமீபத்தில் ஆச்சரியமான ஒரு கவிதைத்தொகுதி கண்ணுக்குப்பட்டது. அது ஒரு பொற்கொல்லரால் எழுதப்பட்டது. பொற்கொல்லின் வாழ்க்கை பொன்னுடன் இணைந்தது. கலையையே அன்றாடச் செயலாகக் கொண்டது. மானுட வாழ்க்கைக்கு அதன் பங்களிப்பென்பது அதற்கு அழகு சேர்ப்பதுதான். மிக நுண்மையான அலகுகளுடன் மிக நுண்மையான பொருட்களுடன் சம்பந்தப்பட்டது. அது கவிதைக்குள் கொண்டுவரும் புற உலகம் முற்றிலும் வித்தியாசமானது. தானுபிச்சையா எழுதிய ‘உறைமெழுகின் மஞ்சாடிப்பொன்’

ஏற்கனவே தமிழில் ஒரு பொற்கொல்லர் எழுதியிருக்கிறார் தேவதச்சன். ஆனால் அவர் எழுதியவை நவீனத்துவக் கவிதைகள். அவர் அழுவுமான அழகுள் கவிதைகள் பலவற்றை எழுதியிருந்தாலும் புற உலகம் அற்ற தத்துவப்பரப்பு அவரது கலியுலகம் தானு பிச்சையா என்ற இந்த பொற்கொல்லின் கவிதைகளில் அவர் அன்றாடம் புழங்கும் பொன்னின் நுண்ணுலகம் எழுந்துவரும்போது அது முற்றிலும் புதிய அனுபவமாக இருக்கிறது.

மினுக்கம்
குச்சியைப்பிடித்து
எழுத்தெரியாத பிராயத்தில்
ஊதுகுழலையும்
உலைக்குற்றையும்
பற்றிப்பிடித்தகவைத்த தாத்தா
காய்ச்சவும்
உருக்கவும்

மின்னுதவும் என
பொன்னெப்பழக்கியதும்
தேட்டதொடாங்கிற்று
காணும் யாவினுள்ளும்
மினுக்கத்தை

என்று தன்னெப் பற்றிய சய உணர்வை அடைந்து எழுத ஆரம்பித்த கவிஞரின் இக்கவிதைகள் தமிழ்ப் புதுக்கவிதையின் பரப்பில் ஒரு முதிரா இளங்கவிஞரின் காலவைப்புகளாகவே இருக்கின்றன. இவற்றின் சிறப்பு என்பதே இவற்றில் உள்ள இந்த புற உலகம் உருவாக்கும் வியப்புதான்.

கங்கினுள் கசடறுத்து
சமுன்றுருகும் பொன்னென
மினுங்கும் இந்த வேற்றபொழுது

என மிக இயல்பாக அந்தத் தனி அனுபவத்தை மொழிக்குள் நிகழ்த்த அவ்வப்போது தானுபிச்சையாவால் முடிகிறது. தன் மொழி, உலோகமொழி என்று இயல்பாக கவிதை கண்டுகொள்கிறது.

உலோக மொழி

வெற்றிலையைக் குதப்பியபடியே
வினைபுரியும் பொன்தச்சனின்
நீட்டிய கரத்தின்
சமிக்கனு புரியாமல்
சுத்தியல் சாமணம்
படிச்செப்பு என
எதையெதையோ
எடுத்துக் கொடுத்து
தடுமாறிக் கொண்டிருந்த
காலம்
கனல் பொருதும்
பெரும்பகல்கள் பல கடந்து
எடுத்துக் கொண்டிருந்ததை

என்ற கவிதை முதல் வாசிப்பில் நேரடியான தகவல். ஆனால் அந்தப் பெரும் தச்ச னுக்கு எடுத்துக் கொடுத்து எடுத்துக்கொடுத்து கற்றுக்கொண்டதுதான் எல்லோருடைய மொழியும் என்ற புரிதவில் இருந்து வெகுவாக முன்னகர்கிறது இக்கவிதை.

நகைகள் வழியாகவே வாழ்க்கையை அளக்க முயலும் இக்கவிதைகள் கவிதைக் குரிய வகையில் அழுவுமான தாவலை அடைந்து மேலே செல்லும் இடங்களும் உள்ளன. மழைக்குதுளி போல உள்ள கல்வைத்த தொங்கட்டானுக்காக சுகடுக் கேட்டுச் சோர்ந்து போனவளின் காதில் தூர்ந்துவிடாதிருக்க மாட்டிய வேப்பங்குச்சி மழையில் நண்ணகையில்

இடித்துரசி போட்டுக்கொண்ட
வேப்பங்குச்சியால் உருக்கிறாள்

தொங்கட்டாணப்போலுள்ள
மழைத்துளிகளை

இந்த வரிகளில் சங்கக்கவிதையின் நுண்மையைத் தொடுகிறது தாழைபிச்சையாவின் கவிதை. சிறப்பான படிமம் என்பது அனைவராலும் காணமுடிகிற ஆடுர்வமான ஒரு காட்சி. ஒரு காட்சியாகவே பரவச்சதை அளிப்பது. குறியீடாக விரிகையில் அந்தங்களை அள்ளிவைப்பது.

இயற்கையை நடிக்கிறது ஆபரணம். ஏதோ ஒரு மனவெளியில் ஆபரணத்தை நடிக்கிறது இயற்கை. கவிதை வாழ்க்கையை நடிக்கிறது, ஆனால் உச்சத்தில் வாழ்க்கை கவிதையை நடிக்கவும்கூடும்.

பழுதாய்ப்போன கணவுகள்

கோருலராகவர்

தொங்கட்டாணம்

சூரு இழிவுப் புள்ளியில்
என் பறவைகள்
தம் சிறுகுளை இழந்தன
சூருபால் தன் மெட்டை இழந்து
ஞால்கட்டிக் கிடக்கின்றான்
சூரு கூத்தாடி

ஆயிரம் பறவைகள் பயம் கொண்டு
எழந்தோடி சுகநியில் மாண்டன
எனது
வல்கநப் புண்ணக்கையை
கீக் கணத்திலில் இழந்தேன்

இடத்து விட்டு வெறும்
குலுக்கலுடன் போகின்றன
நீண்ட பாரவூர்திகள்

தாமரைக் குளத்தருகில்
என் வீட்டுக் கிணற்றியில்
பற்றி எளிகின்றன
மூழ்கிய சிட்டுக்குருவிகளின் கூடுகள்

வெறும் விழி மெல்லும்
பழுதாய்ப் போன
கணவுகளின் ரீப்காரம்
சூரு மரங்கொத்தி போல
காலைகளை நெடுகூலும்
கொத்திக்கொண்டே இருக்கின்றன

பழுமா ஜஹான் கவிஞர்

மணம்

கிறுக் குடப்பட்ட
வீட்டினுள் வர முடியாது
நனாந்து கொண்டிருக்கிறது
மணம்

பூட்டுக் குடிகளுடன்
தாந்வாரத்தில் ஒதுக்கி நின்று
இன்னனாரு
புல்வெளி தேடிப் போவதற்குத்
தருணம் பார்க்கிறது

புகார் கொண்டு
தன்னாப் போர்த்தியவாறு
தென்னாந் தோப்பினுள்
வழிதவறியமூக்கிறது

வாப் திறந்து பார்த்திரும்த
நீர் நிலைகளின்
கணவுகளை நிறைவேற்றிய பின்
மீன் கூடாங்களைச்
சினமாகக் கொடுத்துச் செல்கிறது

யார் யாரோ
வரைந்த கோடுகளையல்லாம்
தனது கால்களால்

தேய்த்து ஆழித்துச்
சேமில் பூங்காவாறு
வீதிகளாக் கழுவகிறது

பெரும் கோட்டைகளையல்லாம்
க்காரத்துமித்திட நினைத்து
நிறைவேறாமற் போகவே
அவற்றின் வசீகரங்களை
கழுவிக் கொண்டு நகர்கிறது

ஒழி மண் வகரயும்
நீரிட்டு நிரப்பிய பின்
அடுத்துச் செய்வதென்ன?
என்ற விளாவடன்
தலரமீது தேப்பி நிற்கிறது.

ஒய்ந்திட மாட்டாமல்
இன்னனாரு
வெப்ப மணம் பெய்துகொண்டிரும்த
அவள் முகத்தில் வீழ்ந்த கணத்தில்
நனது ஒடுஞ்சுறிமல்லாம்
ஒடுப்பிப் போய்விடப்
பெய்வதை நிறுத்திப்
பெருமுச்செறிந்து போயிற்று
அந்த மணம்.

சுவிசேஷம் - கல்வி

பா. ஆகிலன்

குற்றம் புரிவதில்
தாகமுடையவனாக உள்ளேன்.
- ஜீன் ஜெனே

சுவிசேஷம் - 1

போக்கிரிகளில் கடடிகட்டவனும்
புனித நிடங்களை
அழுக்காக்கும் மலவானும்

விதிவசத்தால் தொடரீர்ந்தால்
உயிர் முறையில் குத்திக் கொள்ளும் விஷவானும்
நம் குறிகளை அழிக்கவல்ல கொடுரானும்
காமந்தகலுமாகிய
அவனிவன் உவன் எனப்படும்
இவனவன் உவனுக்கு
வெளிப்படுத்தப்பட சுவிசேஷம்

இருளே, சீடிம்
எச்சிறி பாண்டையே
பொய்யே மெய்
மெய்யே பொய்
மெய்யைக் கடந்தான் பொய்யைக் கடந்தான்
பொய்யைக் கடந்தான் மெய்யைக் கடந்தான்
மெய்யை பொய்யைக் கடந்தான்.
பூமியைக் கடந்தான் காண்டா.

சுவிசேஷம் - 2

தீரா மதுமாந்தியும்
மாஸிச வாடப்பால் உச்சப்ப பெறுவனும்
தேகம் முழுவதும் குறிச்சுந்தனும்
பச்சோந்தியும்
அன்பு காய்ந்தவனுமாகிய
அவன் எனப்படும் இவனுக்கும்
இவன் எனப்படும் ஒவனுக்கும்

இவனவனாப்படும் அவனிவனுக்கும்
வெளிப்படுத்தப்பட சுவிசேஷம்

அழுக்கே

மலவாயே

தேகமிராரு படகு

படகோடி பாக்கியவான்

நீர் கடந்து, நீர்கடந்து

நீர் திறந்து

கரை திறந்து

அவனே வெளியேறி செல்கிறான்.

சுவிசேஷம் - 3

சுயகமனத்துள் சுருண்டவனும்
மலாங்களை மெல்லுபவனும்
சிறுநீர்த் தொடிகளில் உரங்குபவனும்
பினா தீலயானுமாகிய
அது எனப்படும் ஒவனுக்கும்
திது எனப்படும் இவனுக்கும்
அதுவிது எனப்படும் அவனிவனுக்கு
வெளிப்படுத்தப்பட சுவிசேஷம்

புழுவே புச்சியே

தீட்டுச் சேலையே

நூங்காதவன் பாக்கியவான்

அவனே பார்க்கிறான்

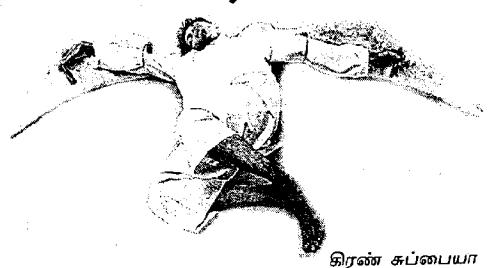
அவனே கேட்கிறான்

பாகத கடந்து பாகத கடந்து

அவனே

பாகதுயாக்கிச் செல்கிறான்

2008

மஹாபதி 10

மானிடக் குரலுக்கு அப்பாற்பட்டு இலக்கிய பிரதி என்னும் நிலையைக் கடந்து அதி உன்னத சிருஷ்டியாக கட்டமைக்கப்பட்ட திருமுறைகள் பாடு பொருளாலும் பாடப்பட்டோர் இயல்பாலும் தொகுக்கப்பட்ட முறை மையாலும் மதிப்பு வாய்ந்த புனிதத் தொகுப்புக்களாகத் தம்மைத் தகவமைத்துக் கொண்டன. அதியுயர் மீதன் மைப் புனிதங்கள் யதார்த்தத்திற்கு அப்பாற்பட்டவை. இயல்பை மீறி மத இயக்கங்களுக்கூடாக கட்டமைக்கப்பட்ட இப் புனிதங்கள் கட்டுடைத்தலுக்கூடாக மீன் வாசிப்புக்கு உட்படுத்தப்படவேண்டியது காலத் தின் கட்டாயத் தேவையாகும்.

பகுத்தறிவுக்கு அப்பாற்பட்டு அதி உன்னத சக்தியான இறைவனைப் போற்றும் இவ் இலக்கியங்கள் வடிவ நேர்த்தியாலும் புலப்படில்லா ஆழபொருள் சிறப்பாலும் இறுக்கமான கோட்பாட்டியலுக்கூடாக தம்மை முன்னிலைப் படுத்துவன். மத அரசியலுக்கூடாக சமூக வன்முறைகளை முன்னெடுத்த சம்பந்தர், அப்பர், மாணிக்கவாசகர் முதலானோர் இறையியல் என்னும்

புனிதத்துக்குள் கட்டுறம் அயற்துத்தின் முகம்

- வெள்ளை மாரநார் -

அதிமேதகு சிருஷ்டியில் தம்மை மறைத்துக் கொண்டனர். சைவசமயத்தைத் தொண்டர்கள் அனுகுவதற்கு உவந்த வாழ்வியல் நெறியாக மாற்றியமைத்த இவர்களை இந்து மதம் சமயக் குரவர்களுக்கி கெளரவித்தது. சங்கம வழிபாட்டுக்கூடாக சிவதொண்டர் சிவனே எனக் கருதி ஆலயங்களும் இந்து சமய நிறுவனங்களும் இப் புனிதர்களின் பிரதிமைகளை வழிபாட்டுப் பொருளாக்கிப் போற்றித்துகித்தன. கண்ணுக்குத் தெரிந்தும் காட்சிப்படுத்தப்படாமல் கண்ணியமான முறையில் இருட்டிடப்பட்ச செய்யப்படும் இவர்களின் நிலைம் அபத்தமானது. ஆராதிக்கத்தகாத அச்சியானது.

'நாமார்க்கும் குடியல்லோம் நமனை யஞ்சோம்
நரகத்தி விடர்ப்படோம் நடலையில்லோம்
ரமாப்போம் பினியறிவோம் பணிவோமல்லோம்
இன்பமே எந்நானும் துண்பமில்லை'

என்னும் மறு மாற்றத்திருத்தாண்டக நாவுக்கரசர் கூற்றுக்கமைய அதிகார வர்க்க நிலைகளுக்கு எதிராக உணர்வெழுச்சியும் அனைத்து சாதியும் மக்களையும் சைவ சாரியம் என்ற கட்டுக்கள் ஓருங்கிணைத்துப் போராடிய சமயக் குரவர்கள் முதன் மையானவர்; முக்கியமானவர் சம்பந்தர் ஆவார்.

'திருநீலகண்ட யாழிப்பானர் போன்றவர்களைத் திருக்கோயிலுக்குள் அழைத்துச் செல்வது, வேதியர் வீட்டின் நடுக்கூடத்தில் எளிந்து கொண்டிருக்கும் வேள்வி குண்டத் துக்கு அருகிள் அவர்களைத் தங்கவைப்பது' போன்ற பல புரட்சிகளைச் சம்பந்தர் செய்த போதிலும் சைவசித்தாந்தம் கூறும் நான் என்னும் அகந்தையையும் தான் என்னும் மமதை

யൈയുമ் ഇരുതിവരാക്കുമ് അസ്ത്രക്കാതു തന്മുണ്ണൻപ്പട്ടം ചെയ്യർക്കരുമാക്കണാ ആർഹി യവരാക്കേ കാണ്ണപ്പട്ടാര്. ഇത്തന്നെ ‘ആൺ നുമതോ’ എൻ ആന്റൈയ പിൻ്ഩെ ധാരിനിൻ അരുൾവാക്കുമുള്ള ഒരു നേരിയ മൻമുഖത്തുണ്ണൻ ഗോണശമ്പന്തുണ്ണൻ ഉരൈ ചെയ്തു തിരുന്നേറിയ തമിൽ ലാലബാർ തൊലിവിനെ തീര്ത്തലെൻതാമേ’ എന്നുമുള്ള വിവരതു പിരമ്പുരാമും മീതാന പതികമുമും ‘കാഴിയുണ്ണൻ ഗോണശമ്പന്തുണ്ണൻ തമിൽ പത്തുവം കൊണ്ണടു വൈകിയിചെ പാ— വല്ലാർ കുന്നിര് വാൻതുയർവാറോ’ എന്നുമുള്ള തിരുവല്ലിതായയക്കുതുപാട്ടു പതികമുമും നിണ്ണെബു കൂർന്തു നിന്റക്കിന്നെന്നതു. ഇവരിന് പെരുമ്പാബാലാൻ പതികാംക്കരിലിൽ സ്ഥാപിച്ച തിരുക്ക്കുടൈക്കാപ്പു താൻനെ മുതൻമെപ്പാടുത്തിപ്പ് പാടുകിന്നെന്ന പാടലാക്കേ അമൈക്കിന്നെന്നതു.

‘புண்ணிய பாவம் பெருந்துமிக் கான்மியமும்
மண்முதல் மாயைகான் மாயையும் - கண்ணிய
அஞ்ஞானங் காட்டுமில் வாணவமும் இம் மூன்றும்
மெய்ஞ்ஞானிக் காக விடு’

என்னும் பாடல் ‘கண்ணிய அஞ்ஞானம்காட்டும் ஆணவை சுட்டியறிவதாகிய விபரீத உணர்வை ஆண்மாக்கலாக்கு ஏற்படுத்தி மெய்யணர்வை மறைத்து பிறவிக்கு வித்தாகும்’ எனக் கூறு கின்றது. ஆனால் பேரின்ப் பெறுகிற அப்பாற்பட்டு நான் என்னும் அகந்தையோடு இருந்த சம்பந்தருக்கு மாத்திரம் இறுதிப் பேராகிய வீடு பேறு எவ்வாறு கைகூடியது? சிவஞானபோதுச் சுத்திரப்படி சிவஞானிகளாகிய இறை அன்பரோடு சம்பந்தர் மரீழி இருந்தாராயினும் ஆலயங்களுக்குச் சென்று அரசெனன் ஆண்டவைன்த தொழுதாராயினும் ‘அம்மலைங் கூழீஇ’ என்னும் மெய்கண்ட. தேவர் கூற்றிற்கமைய மலத்தை நீக்கினார் இல்லை எனவே முத்தியாகிய வீடுபேறு ‘திருந்தலூர் பெருமணந்தில் சம்பந்தருக்குக் கைகூடியது என்பது கட்டுக்கதையே அன்றில் வேறில்லை. ஆணவை மலத்தை நீக்காத சம்பந்தரை நோக்கி வானமும் நிலமும் கேட்கும் வண்ணம் இறைவன் ‘ஸனமாம் பிறவி தீர யாவரும் புகு’ என் எவ்வாறு கூறுவார்? எனவே பிறவிக்குக் காரணமாகிய மலமாசை நீக்காத சம்பந்தர் ‘நாத நாம நமச்சி வாய்வே’ எனக் கூறிச் சோதியில் புகுந்தது என்பது நடைமுறையில் இயல்புடைய கூற்றல்ல. ஏனெனில்

‘മേലെക്കു വരുവിനെന്തെ തെന്നി ലങ്കങ്ങൻ
വിറുപ്പുവെறുപ് പെൻവയില്ല വിശോവു മെല്ലാ
സുലത്തു വിനെപ്പയില്ലാ മെംണി നാമെൻ
മുർദ്ദിയത്തിന് പയ്ഞ്ഞുകു മുണ്ണൊക്കു മെംപാർ’

என்னும் சிவப்பிரகாசப் பாடலடி செய்வினை நுகருங்கால் விளையுமெனக் கூறு கிறது. எனவே அனுபவிக்கும் பொருட்டு எஞ்சியிருக்கும் சஞ்சிதவினை விடுத்து சம்பந்தர் வைகாசி மாத மூலநட்சத்திரத்தில் எவ்வாறு முத்தியடைந்தார்?

‘அவ்வினைக்கில்வினை யாமென்று சொல்லு மஃதுறிவீர்’ என்னும் பாடத்தில் நாம் முற்பிறவியில் ஈட்டிய தீவினைக்கேற்ப இப்பிறவியில் ‘பிராரத்தம்’ வந்துாட்டும் எனக் கூறும் சம்பந்தர்

‘கைவினை செய்தெம் பிரான்கமுல் போற்றுது நாமடியோம் செய்வினை வந்தெம்மைத் தீண்ட பெறாதிரு நீலகண்டம்’

என்னும் பாடவடியில் கைத்தொண்டு செய்து இறை கழலைப் போற்றினால் நாம் செய்தவினை நம்மைத் தீண்டாது என்பார். இவ்வெடுக்கோளுக்கமைய சம்மந்

தர்தமக் கென் ஒரு கோட்பாட்டை அமைத்து அவ்வழியில் சாமிப் முத்தியை அடைந்தார் என்றே கருதுவேண்டியுள்ளது.

தன் முனைப்புடன் தான் என்னும் மமதையுடன் தன்னை முன்னிலைப்பறடுத் தும் சம்மந்தரின் செயலுக்கு பிறகுதாராநுதாரணமாக திருநீலச்சண்டப் பெறும்பாணருடைய அன்னையார் பிறந்த ஊரான திருந்தகரும்புரக்கில் யாழ்மரி பாடியகைக் காலங்களில்

சம்பந்தர் திருக்கோழும்பம் வைகல்மாடக் கோயில் முதலிய பல தலங்களைப் பணிந்து பாடித் திருத்தரும்புறத்தில் வாழும் நாளில் திருநீலகண்டப் பெரும்பாண்ற டைய சுற்றத்தார் திருஞானசம்பந்தரின் பதிக்ததைச் சிறந்த முறையில் பாணர் யாழிட்டு வாசிப்பதைப் புகுந்து கூற அதனைச் சுகியாத சம்பந்தர் இசை உலகர் கண்டத்திலும் கருவியினும் அடங்கா வண்ணம் ‘மாதர் மட்டப்பிடி’ என்னும் திருப்பதிக்ததைத் பாடி னார். யாழுக் காட்டிலும் இசையே வலிமை உடையது என்பதனால் இப் பதிகம் யாழ் முரி (முரி - வலிமை) என அழைக்கப்படுகிறது. இச் செயல் ஊராளர் அன்றி பாண்றருயும் பெரிதும் பாதித்தது. சம்பந்தர் பாட அது திருப்பதிக்துன் இசையை யாழில் அடக்கமுடியாது தவித்த பாணர் வெய்துற்று நடுங்கித் தன் யாழ்கருவியை உடைக்க ஒங்கினார். அச் சமயம் சம்பந்தர் பரிவு கொண்டார் போன்று அதனைத் தடுத்து ‘ஜைரே நீவிர் யாழும் முறிக்கப் புகுவது எதற்கு? சிவபிரானர் திருவருட்ட பெருமையெல் வாம் இக் கருவியில் அடங்குதல் கூடுமோ? சிந்தையான் அளவு படாப் பதிகவிசை செயல் ளவில் எப்தா ஆதலின் நீவிர் இந்த யாழினைக் கொண்டே. இறைவன் திருப்பதிக இசையினை வந்தவாறு பாடி வாசிப்பிராக’ எனக்கூறி தம் கையில் உள்ள யாழும் மீண்டும் கொடுத்தாகப் பெரியபுராணம் 2354, 2355 ஆம் பாடல்கள் உரைக்கின்றன. சம்பந்தரின் இச் செயல் எவ்வகையிலும் மேலான செயல்ல. சிந்தைக்கொவ்வா சிறு பிள்ளை ஓன்றின் செயலாகவே இற்றைவரை இது காநுப்படுகின்றது.

சமன்பென்ததர்களின் ஆசார அனுஷ்டானங்களும் உலக வாழ்க்கை பற்றியதார்த்தமான அணுகுமுறையும் கொல்லாமை, நெறிப்ரியமாமை, புலாவுண்ணாமை மற்றிய உயர்ந்தக்கருத்துக்களும் தமிழகத்தில் சேல்லாக்கு மிக்க முதமாக இவற்றைக் கட்டியெழுப்பியுடன் இம் மதங்களைச் சமூக அந்தஸ்து மிக்க மதங்களாக மாற்றிஅமைக்கவும் கால்கோலாயின். அவமானகரமான சாதியத்துக்கெதி ரான் பரப்புரைகளை முன்வைத்த இம் மதங்கள் யாகங்களில் மிருகங்களைப் பலிபீடுவதைக் கண்டித்ததுடன் பிராமண மதத்தின் கோட்பாடுகளையும் நிராகரித்துக் கேள்விக்குட்டப்படுத்தியது. பிறப்பொக்கும் என்லா உயிர்க்கும் என்னும் சமூக நீதிக் கருத்துக்கூடாகவும் திருக்குறள், நாலடியார் முதலான கீழ்க்கணக்கு நூல்களுக்கூடாகவும் சிலப்பதிகாரம், மனிமேகலை ஆகிய காலியங்களுக்கூடாகவும் தேசிய உணர்வும் சுதந்திர உணர்வும் எஞ்சியிருந்த சூழலில் சமூக அந்தஸ்தை ஓரளவுக்கு நிலைப்பட்டுத் தீக் கொண்ட இம் மதங்களை யதார்த்தமான உலக அனுபவங்களுக்கு அப்பாற்பட்ட இறைத்துவத்தை வலியுறுத்தும் இந்து சமய அமைப்புக்களால் சலபத்தில் எதிர்கொள்ள முடியவில்லை. இம் மதங்களின் எழுச்சியைச் சுகிக்க முடியாத ஸ்வந்தர் அம் மதங்கள் மீது காழப்படுக சொன்னமை இயல்பானதே இதனை

'சாக்கியர் வன் சமண் கையர்' மெய்யியல் தடு மாற்றத்தார்' என்னும் இராமலிங்கவரத் தலப்பதிகம் கொண்டும்

‘சாக்கியர் சமண் படுகையர் பொய்ம் மொழி ஆக்கிய உரை கொளேல்’

என்னும் திருக்கருக்குடி புதிய சொண்டும் அறியவாம் சமண பெள்க்குடி தீவிரமாக புதுப்புணர்ச்சி சம்பந்தர் பாடல்களில் வசைகளாகவும் வெளிப்படுகின்றன.

ମେ - ପୁରୁଷାଳ୍ପ 2009

குறிப்பாக இவரின் பத்தாம் பதிகங்களில் இதனைக் காலங்காம். சாக்கியப் பேய்கள் (திருமழப் பாடிப் பதிகம்) என்றும் பிதற்றும் கோலூயராகும். சமண் சாக்கியரென்றும் (திருவாவூர்ப் பசுபதிகம் சரப்பதிகம்) மாசாருடம்பர் மங்களத் தேரரும் பேசாவன் ணம் பேசித்திரியவே (திருச் சொம்பன் பங்கித் திருந் திருக்) என்றும் வசை பொழி யும் சம்பந்தர் சமண் பெளத்து துறவிகளின் கோலத்தை ‘அழைத்தையதும் பிற்பால் கணாதூரும் அவர்க்கேயுரிய வழக்கத்தால் உரியதுமான ருவருட்டிய உடையினை உடுத்தியவர்’ என்றும் கூறியும் இகழ்ந்துரைப்பார். இதனை

‘செடியாரும் புன்சமண் சீவரத் தார்களும்
படியாரும் பாவிகள் பேச்சு பயணில்லை’

என்னும் திருக்காறாயில் பதிகம் விளக்கி நிற்கிறது. இதனைப் போன்று இரந்து உண்டு உயிர் வாழும் பொத்து பிக்குகளின் பேடகு நிலை ‘மாசங்கற் சமண் மண்டைக் கையர் குண்டக் குண்மிலிகள்’ என்னும் பாடலில் இகழ்ந்து நோக்கப்படுகின்றது. உண்ணாது நோற்கப்படும் பொத்து சமண் துறவிகளின் உயரிய தவழும் சம்பந்தரால் ‘தடுக்குடைக் கையரும் சாக்கியரும் சாதியின்சிய வத்தவத்தார்’ எனக் கூறி இகழப் படுகிறது.

கடவுள் உண்டெனக் கொள்ளாத சமணத்தில் அந்தக் கடவுளின் தானத்தில் இருக்கும் நித்திய சித்தனும் முத்தனும் பெத்தனாகிய சீவனுக்கு உதவி புரிவதில்லை. இறைவன் துணையினரில் சீவன் தன் ஆற்றலை மட்டுமே கொண்டு முத்திபெறுமென சமணர் கொள்வது அடிக்கிணற்றில் உள்ள வாளி இழுப்பவன் இன்றித்தானாகவே மேலே வருவதை ஒக்குமெனக் கூறி சித்தாந்திகள் கண்டிப்பர். இவர்களைப் போன்று ‘மத்தம்மலி சித்தத்திறை மதியில்லவர் சமணர்’ என திருநெயத்தான் பதிகத்தில் கண்டிக்கும் சம்பந்தர் நாள் தோறும் இறைவனை துதித்து அவனை நெஞ்சில் ஏற்றும் சிவனடியார்க்கு வருந்தும் நோய்கள் தாக் காது என்பார். இதனை

‘நித்தம்பயி னிமலனுரை நெய்தானமதேத்தும்
சித்தமுடை யடியாருடல் சிறு நோயடையாவே’

என்னும் அடி தெளிவுபடுத்தி நிற்கிறது.

வையத்துள் வாழ்வாங்கு வாழ்வதற்கான அறுக் கருத்துக்களைக் கூறி சமண மதம் மக்களைத் தமக்குள் உள்வாங்கிக் கொண்டது. அகம் பறும் என்னும் வாழ்வியல் நெறிக் குள் அகப்பட்டு துண்பத்தால் துவண்டு புரையேறிப் போன புண்பட்ட நெஞ்சுடன் வாழ்ந்த ஆன்றோருக்கு சமண பெளத்து போதனைகள் அருமருந்தாயின. மக்கள் அம் மதத்தின்பால் ஈர்க்கப்பட்டு அலையலையாகச் சென்று மதம் மாறுவதைக் காணச்சுகிக்காத சம்பந்தர் ‘வஞ்சமண தேரர் மதிகேடர் தம் மனத் தறிவிலாதவர்’, ‘புத்தருந் தோகையம் பீவிகொள் பொய்ம் மொழி பித்தரும் பேசவ பேச்சல்ல்’ எனக் கூறிக் கண்டித்து நெறியற்று குணங் குறியற்று சமணர் உரை கேட்டு நிற்கும் ஊரில் மறியேந்திய இறைவனைடி யே துணையாகும் என்பதை.

‘நெறியில்வரு பேராவகை நினையா நினைவொன்றை
அறிவில்சம ணாதருரை கேட்டுமொயராதே
நெறியில் அவர் குறிகணனினை யாதே நின்றியூரில்

மறியேந்திய கையானடி வாழ்த்துமது வாழ்த்தே’

திருநின்றியூர் பாடலடி கொண்டு விளக்குவார். எனவே வாசிதீர (வேற்றுமை நீக்கி) அடியவர்க்கு வலிந்து அருள் செய்து பேனும் பெரியார் எம் மதத்தில் உள்ளனர்? இந்துமத மொன்றிலேயே உள்ளனர். எனவே அன்பற்று சீ இகழ்ந்துரைக்கும் புறச்சமயத்தாரா கிய சமண பெளத்து சொல்கேளேல் எனக் கூறி திருவிலதாயப் பதிகத்தில் சமணர்பாற் சென்ற இந்துக்களை வலிந்து இழுப்பார்.

பெளத்தருக்கு எதிராக சம்பந்தர் தொடுத்த அதியுச்ச வன்முறையாகப் போது மங்கையில் புத்தநந்தி என்னும் தேரரின் தலையில் இடி விழுந்து உடலில் இருந்து தலை துண்டாகும்படி.

‘புத்தர் சமண் கழுக்கையர் பொய்கொளாச்
சித்தத் தவர்கள் தெளிந்து தேறின
வித்தக நீறனிவார் வினைப் பகைக்
கத்திர மாவன அச்செழுத்துமே’

எனும் பாடலடிபாடி அவரைக் கொண்டமையைக் கூறலாம். பரசமயக் கோளரி திருஞான சம்மந்தரின் அத்திரவாக்கினால் இடி வீழ்ந்து புத்தநந்தியின் தலை முன்டாமென உடல் கூறுபட்டமையை நம்பியாண்டார் நம்பி தன் திருத்தொகையில்.

‘..... நேர்வந்த
புத்தன் தலையைப் புவிமேல் புரவ்வித்த
வித்தகப் பாடல் விளம்பினான்’

என்னும் செய்யுள் அடிகொண்டு போற்றுவார். சேக்கிழார் சமி நந்தரின் இவ் விழிந்த செயல் தன்னை நற்செயலெனக் கருதி

‘ஆஞ்ணடைய பிள்ளையார் திருவாக்காலே உருமிடித்து விளப்புத்தன் உத்தமாங் கம் உருண்டு வீழ்கெ’ எனப் பாடித் துதிக்கிறார். ‘அறவினை யாதெதனில் யாதெதான் ரும் கொல்லாமை கோறல்’ ‘நல்லாறு எனப்படுவது யாதெதனில் யாதென்றும் கொல்லாமை சூழும் நெறி’ எனப்பொய்யாமொழிப்புலவர்வாக்கிணக்குதலிழ் ஜேதுமாகியதிருந்திரம்.

‘கொல்லிடு குத்தென்று கூறிய மாக்களை
வல்லடிக் காரர் வலிக்கயிற்றாற் கட்டிச்
செல்லிடு நில்லென்று தீவாய் நாகிடை
நில்லிடுமென்று நிறுத்துவர் தாமே’

எனக் கூறுகிறது. அந்தாவது கொல்லென்றும் ஏறி என்றும் குத்தென்றும் கூறி அங்கணமே செய்வித்தும் செய்துவரும் கொடியோர்களை கூற்றுவான் தன் ஏவலூநடாக வன் மையான கயிற்றால் கட்டி இடிமுழுக்கம் போல் முழங்கி நில்லென்று கூறி நாகிடை வீழ்த்தி பொறுக்கமுடியாத பெருந் துண்பத்தை விளைவிப்பான் எனவே இன்னா செய்யாது இன் நெறி என்னும் அன்பின் நெறிப்பாற்பட்டு ஒழுகும் இந்து மதம் சம்பந்தரின் உயிர்க் கொல்லையை மாத்திரம் எவ்வாறு நியாயப்படுத்துகிறது. சிவ நெறி ஒன்றே மெய் நெறியெனக் கொண்டு அவ்வழி நிற்பவன் உண்மைச் சிவ தொண்டன் ஆகான் இதனை சுந்தரருக்கு இறைவன் கூறுவதைப்போல்

‘பெருமையால் தம்மை ஒப்பார்
பேணாலால் எம்மைப் பெற்றார்

ஒருமையால் உலகை வெல்வார்
ஊனமேல் ஒன்றும் இல்லார்
அருமையாம் நிலையில் நின்றார்
அன்பினால் இனபும் ஆர்வார்
இருமையும் கடந்து நின்றார்

எனவரும் பாடல் உண்மை அடியார் எவர் என்பதை விளக்கின்றிகின்றது. சிவனைப் பற்றும் திருத்தொண்டர் என்னும் சிவதொண்டரின் பண்பும் இத்தகையதே ஆகும். அறநெறிதவறி மதவெறி கொண்டு ஒரு நெறிக்கமைய உயிர்க் கொலையைச் செய்த சம்பந்தரை இந்துமதம் தொண்டர்கள் தொழுவதற்குரிய அறுபத்து மூவருள் ஒரு வராக வைத்துப் போற்றுவது விந்தையிலும் விந்தையானது. மெய்நெறியாகிய சிவ நெறியை மாத்திரம் கருத்திற்கொண்டு அறத்திற்கு அப்பாற்பட்டு மறத்தின் கண் ஒழுகும் சம்பந்தரை ‘பவமதனை அழமாற்றும் பாங்கினில் ஓங்கிய ஞானம், உவமையிலாக கலைஞரானம் உணர்வாயிய மெஞ்ஞானம் தவழுதல்வர்’ என பெரிய புராணம் போற்றித் துபிப்பது அதனிலும் விந்தையானது.

இந்துத்துவம் கட்டி யெழுப்பப்படும் போது அதனை எதிர்த்த அவைதீக மதங்களின் வீழ்ச்சியானது தவிர்க்குமுடியாத ஒன்றேயாகும். எனவே சம்பந்தர் வீழ்து ஒன்றைத் தவிர வேறொன்றினாலும் குணப் படுத்த முடியா வெப்பு நோயை பாண்டிய அரசனுக்கு வழங்கியமைக்கான பிரதான காரணம் யாதெனில் அரசனை மதமாற்றும் செய்யவும் அவனுக்கூடாக இந்துத்துவத்தைக் கட்டி யெழுப்புவதற்கேயாகும். தருக்க வாதினாலும் மந்திர தந்திரத்தாலும் ஏலவே சமனை பெளத்தரை விரட்டிய சம்பந்தர் அன்வாதம் புன்வாதம் என்னும் காட்சி அளவைக் கொண்டும் இந்துக்கு வைத்து நிறுவ முற்பட்டு அதிலும் வெற்றி கண்டார். ‘தனிரினாலோ தனதெழுப்பில் தருதிகழ்’ எனத் தொங்கும் பாடலைப்பாடி அன்வாதம் செய்து சமனரைத் தோல்வியடையைச் செய்த சம்பந்தர் சமனரை முற்றாக அழிக்க என்னிடி புனல் வாதம் செய்தார். இவ்வாறு சமனர்கள் தோல்வியிலும் பட்சத் தில் கழுவில் ஏற்றப்படுவார்கள் என்னும் முன் நிபந்தனை யும் விதிக்கப்பட்டது. ‘சிவனிடியார் நிந்தை சிவநிந்தை செய்துமாக்கு ஏற்ற தண்டம் இதுவோ? சிவபெரு மானுடைய திருவருளினாலே நாம் வென்றோமாயின் உம் மைக் கழுவி லேற்றுவோம். என்னும் சம்பந்தரின் கூற்றை திரு வினையாடற் புராணம்.

‘அடியார் பதினா நாயிர ரூள்ளார் சிவனை யவமதித்த கொடியார் நீவி குமக்கேற்ற தண்ட மிதுவோ கொண்றைமதி முடியா ராகுளாலுங்களைநாம் வென்றே மாயின் மூலிலைவே வடிவா விழுந்த சுழுமுணையி லிருவே மதுவே வழக்கென்றா’ (சமனரைக் கழுவேற்றிய பாடலம், பாடல் - 46)

என்னும் அறுசீடி ஆசிரிய விருத்தப் பாவடி கொண்டு அறியலாம்.

தோற்றவர் வென்றவர்க்கு அடிமையாவதென்று சமனர் கூற அதனை மறுத்த சம்பந்தர் ‘இங்கே அடியார் பதினாறாயிரவர் உள்ளாராகவின் நுங்கள் அடிமை வேண்டற் பாலதன்று. உமக்கேற்ற தண்டம் இதுவன்று’ எனக் கூறுவது எங்ஙனம்? ஜீவகாருண்ய மான செயலாகக் கருதப்படும். அன்பு அகத்தில் ஒளிர அறத்தின் பாற பட்டு மன்னுயிர்க்கு நன்னயம் செய்தலே கட்டெனை இந்துமதம் கூற அதற்கு அப் பாறப்பட்டு சம்பந்தர் செய்த இப்படுபாதகச் செயலை ஒரு காலும் நியாயப்படுத்த

முடியாது. இதனாலேயே சேக்கிழார் தன் பெரியபுராணத்தில் ‘இவ்வாதிலே தோற் றவர் செய்வது இன்ன தென்பதனை ஒட்டி வாது செய்யவேண்டும்’ என குலச்சிறையார் கூறுவதாகவும் அதற்குச் சமனார் ‘வாய் சோந்துது தாமே தனி வாதி வழிந்தோ வாகில் வெங்கழு வேற்று வாணி வேந்தனே’ யென்று கூறுவதாகவும் கூறப்படுகிறது. சம்பந்தர் சீர்த்திக்குப் பங்கம் வினையாவண்ணம் இக் கூற்றை சேக்கிழார் முன்வைப்பது இந்துத்துவத்தின் பொருட்டு சம்பந்தரை புனித புருஷராக்கி காப்பதற்கே அன்றி பிறிதொன்றில்லை.

‘குழுவா யெதிர்ந்த வூறிக்கைப் பறிதலைக் குண்டர் தங்கள் கழுவாவுடலம் கழுவின் வாக்கிய கூற்பக்கமே’

என்னும் ஆளுடைய பிள்ளையார் திருவந்தாதி 28 ஆம் பாடலடி சேக்கிழார் கூற்றை மறுத்து திருஞோனசம்பந்தப்பிள்ளையாரே சமனர்களைக் கழுவில் ஏற்றிய தாகக் கூறும். ஆயினும் சேக்கிழார் கூற்றுக்கு இயைந்தாற்போல்.

‘தம்பால் தோல்வியிற்ற சமனர்கள் கழுவிலேறி உயிர் விடாதபடி அவர்களை ஞானசம்பந்தர் தடுத்து அருளி னாரென்றும் சாவாயினும் வாது செய்யும் இயல்புடைய சமனர்கள் தாங்களே கழுவிலேறி உயிர் துறந்தனர்’

என்று பெரும் பற்றிப் புலியூர் நம்பி கூறுவார். எவ்வரவர் எவ்வாறு கூறினாரா யினும் ‘கொன்றிலாரைக் கொலச்சொலிக் கூறினார், இற்பிறந் தேழ்நரகு’ என்னும் திருமந்திரப்பாடலடிக்கிணங்க கொல்லும் கருத்தும் ஆற்றலும் இல்லா சமனரைக் கொல்லும்படி சொல்வியும் துணை நின்றும் தூண்டியவருமான சம்பந்தர் ஏழ நரகிடை வீழ்ந்து துண்பமுறவேண்டும். ஆனால் அவ்வாறு நிகழுவில்லை.

இதனைவிட மிகக் கொடியதாகத் திருவினையாடற் புராணத்தில் கழுவில் சமனர்கள் ஏற்றப்படுவது பாடப்படுகிறது.

குலச்சிறையார் தச்சர் பல்ரைக் கூட்டி வைரமுடைய நீண்ட முதிர்ந்த மரங்களில் குலவடிவாய் கழுக்களை நிறுத்தியதை ‘தச்சர் பல்ரை தொகுவித்துக் காழி நெடிய பழு மரத்தில் குலவடிவாய்க் கழுநிறுவி’ என்னும் பாடலடிக்கூடாக எடுத்துரைக்கும் திருவினையாடற் புராணம் சமனரின் உடல்களை பரந்துகள், காக்கைகள், நரிகள், நாய்கள் கொலவிப்பற்றித் தின்னும் காட்சியை மெய்யுறையும் வண்ணம்

‘..... மதிந்தோர் யாருஞ் சுற்றிய சேநங் காக நரிகணாய் தொடர்ந்து கொலவிப் பற்றிந்து நீர்த்துத் தின்னக் கிடந்தனர்’

எனப் பாடி பெரியபுராணமோ இதற்கு எதிர்மாறக கழுவிலேற்ற நிறுத்தப்பட்ட தம்பங்களை

‘தோற்றவர் கழுவில் ஏற்றித் தோற்றிட தோற்றுந் தம்பம் ஆற்றிடை அமன்ரோவை அழிவினால் ஆர்த்ததம்பம் வேற்றொரு தெய்வமின்மை வினங்கிய பதாகைத் தம்பம் போற்று சீர் பிள்ளையார் தம் புகழ் சயத் தம்பமாகும்’

எனப் போற்றிப் புகழ்கிறது. அந்டி, அகிம்சை, ஜீவகாருண்யம் என ஒழுக்கதைப்

போதிக்கும் இந்துமதம் ஈவிரக்கமற்று துடிக்கத்துடிக்க சமணர்களை வதைத்து கொடுரமாகப் படுகொலை செய்த தம்பங்களை சிவபெருமானையன்றி வேறொரு தெய்வம் இல்லை என்ற உண்மையை உலகுக்கு உணர்த்திக் காட்டும் கொடித்தம்பங்களாகவும் திருஞானசம்பந்தன் புகழை உலகுக்கு எடுத்துக்காட்டும் வெற்றித்தும்பங்களாகவும் நின்றன என எவ்வாறு பாடும்? அருள்நூலென்றால் அன்பால் விளைந்த அழுதசரபி என்றும் படிக்குந் தோறும் பயன் நல்கி மனித இனத்தை உயர்த்தி உயவிக்கும் நூல் என்றும் சிறப்பிக்கப்படும் பெரியபுராணம் அறத்திற்கு அப்பாறபட்டு உயிர்க் கொலையைப் புகழ்ந்துரைப்பது நன்றன்று. சிவநின்தை செய்யவளின் சிந்தைத்தனை மாற்றி அவனை சிவநெறியின் பாற்பட்டு ஒழுகச் செய்தலே தர்மம். அதனை விடுத்து அவனைக் கொல்வது அதர்மமே அன்றி தர்மம் ஆகாது.

அன்பும் சிவமும் இரண்டு என்பதை மறுத்து அன்பைச் சிவமாகக் கொள்வதே சைவநெறி. அன்பாகிய விததே சிவமாய் விளைந்து பேரின்பமாகிய வீடுபேற்றைத் தரும். அளவில்லாப் பேரன்பும் அப்பழக்கில்லா அறமும் பேதமற்று ஒன்றை நிற்கும் அருள் நெறியான சைவநெறிக்கு மாசு கற்பிப்பது முறைமையைன்று. ஆனால் மதத் தின் பெயரில் புனிதராகப் பிரதிஷ்டை செய்யப்படும் பிரதிமைகளை உடைத்து வெளியுலகுக்கு அம்பலப்படுத்துவது மனிதநேயச் செயலாகும். இந்துத்துவத்தின் பெயரால் பண்பாட்டு அடையாளங்களை அழித்து வர்ணாக்சிர தர்மத்தை உயர்த்தி பிப்பிடித்து மதவெறி கொண்டு அலையும் போலிமைகளின் அபத்த விம்பாம் விரிந்த களத்தில் துரல் நோக்கோடு பன்முக வாசிப்புக்கும் உட்படுத்தப்பட வேண்டியவை. மரபுக்குள் ஓளிந் திருக்கும் பகுத்தறிவற்ற மூட நம்பிக்கைகளை ஒழித்தல், பண்டப்பின் புனிதத்துவத்தை மறு வாசிப்புக்கு உட்படுத்தல், மக்களிடம் நிலைந்துள்ள எதிர்மரபுக் கூறுகளைத் தேடுதல், ஒழுங்கமைவுகளைச் சிதைத்தல் போன்ற வற்றை உண்மையான நவீனமய மாதலாகக் கொண்டு ஆய்வுகள் முன்னெடுக்கப்படு மானால் அவை தமிழ் இலக்கியத்தை உரம் பெற்று வளம்பெறச் செய்யும்.

ஏரிந்தோடல்

தபின்

சபித்தலுக்கான நெருப்பினை
திரி சூழகிகாள்வதற்கு
தானும் காரணியாகினிட்டு
இரு மெழுந்திரி எரிந்து
உருகி வழிந்துகொண்டு இருக்கின்றது
திரி கெஞ்சுதலுடன்
ஜையிட
தபித்தோடுகிறது
வெமுகு
அதன் வெளிச்சம் உண்டாக்குகின்ற
விம்பத்தில் மட்டும்
திரி நானாகவும் மொழுகு நியாகவும்

துர்க்குறிகள்

கி.கலைமகள்

ஓஸ்தும் ஓஸ்தும்
சிதறிய
நாளிதுளோடு
மிஞ்சிய
தேரீர்க் கோப்பைகளோடு

எனக்குரிய கிடத்தை
மீண்டும்
அழுத்திய வண்ணம்

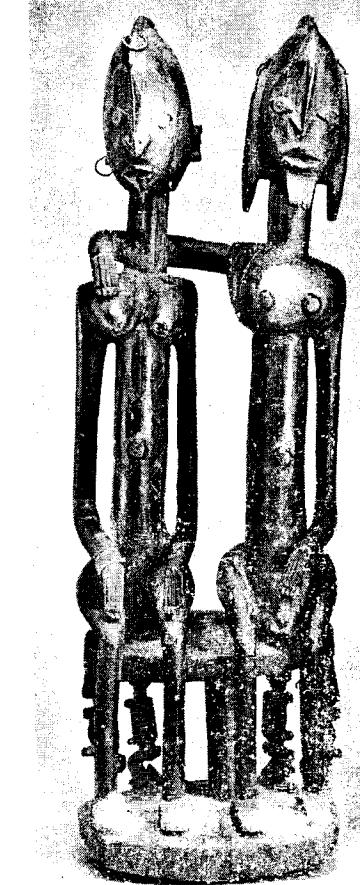
ஆகையில் ஒதுக்கிய
ஞப்பைகளோடு
பாதி வெட்டிய
காப்கறிகளோடு

எள்ளன
மெல்ல மெல்ல
விழுங்கும் வீடு

கிறதியில்
நீ கேட்பாய்
எள் பயணம் பற்றி

2.ஊக்குப்
புரிந்த மொழியில்
2.ஊக்கெயுரிய
அச்சுறுத்துளோடு

எனக்கே உரித்தான்
மென்றையோடு
பதிலளிக்க - நான்
நிர்ப்பந்திக்கப்படியுபேன்

விளக்கமுடியாத
புதிர்களோடு
2.ஊக்கு விளாப்காத
என் வெளிகளோடு

நான்
எள்ளுள்
நிரம்பிக் கிடக்கிள்ளான
ரகசியங்களோடு
துர்க்குறிகள்

விளக்குடன் விளையாடும்
குழந்தையின் குதூகலம்
2.ஊக்கள்

2.ஊக்குப் புலப்படாமல்
போர்களை நிகழ்த்தியிப்பி
என் மௌனம்

தொலைவில் ஒரு வீடு

- திவ்வியாவின் பக்கங்கள் -

மிக்கங்கமாக இலக்கியம் தொடர்பான எனது பார்வையை நிர்ணயித்துக் கொள்ள விரும்புகின்றேன். கவைகள் தமக்கான ஒரு படைப்படிலை உடையனவென்ற வகையில், சொற்களால் முடையப்பட்ட ஒரு படைப்படிலில் அல்லது சொல்லுடலில் சொற்கள் பாவிப்படித்துவொரு நிலவுரவாக, சொற்களின் நிலப்பரப்பாக இலக்கியங்கள் காணப்படுகின்றன. அடிப்படையில் சொற்களால், ஆனால் ஒரு வகையில் சொற் களுக்கப்பால் திறக்கப்பட்ட படைப்பு வெளியில் அவை வசிக்கின்றன. சொற்கள் நடமாடும் அல்லது விதியோகிக்கப்படும் முறையால் அவற்றைக் கவிதை என்றும் சிறுகதை, நாவல் என்றும் அழைக்கின்றோம். சிலவேளை இந்த வடிவ நிர்ணயங்களை ஊறுத்து மேலிக்கலந்து கலப்பொருமையடைய படைப்படலிலும் அவை வசிக்கின்றன. என்னையற்ற திறந்த முடிவற்ற வாசித்தலுக்காக, அர்த்தங்களை இடைவிடாது உற்பத்தி செய்து, அழித்து மீள உற்பத்தி செய்தலுக்கான சாத்தியமுடைய வெளியாக இருத்த வென்பதே இலக்கியப் படைப்பொன்றின் அடிப்படையாகும்.

இன்னும் சற்றே இதனை விரித்துப் பேசலாம். இலக்கியம் நாம் பேசும் மொழியில் இருந்துதான் உருவாகின்றது எனினும் அது அந்தப்பொது மொழிக்குள் ஒரு தனி மொழியாகும் என்பதுவே இங்கு கவனத்தில் எடுக்கப்பட வேண்டியதாகும். இலக்கியம் இந்தப் பொதுமொழிப் பிராந்தியத்தினுள் அல்லது மொழிக்கிடங்கினுள் இருந்து சொற்களை எடுத்துக் கொண்டாலும் அதனை அடுக்கும் அல்லது பின்னும் அல்லது உருக்கி வார்க்கும் முறை வேறானது. ஆகவே, அது எமது நாளாந்து பேச்சு அல்லது சொற்கோர்வை என்பவற்றில் இருந்தும், அர்த்தத்தினை பரிமாற்றும் அல்லது எடுத்துக் கூறும் முறையில் இருந்தும் அதிகமதிகம் வேறுபட்டது. அடிப்படையில் அவற்றில் அர்த்தங்களும் அனுபவங்களும் அகராதிக்குள் வசிப்பதில்லை. அதனால்தான் புகழ்பெற்ற படைப்பாளியான ரி.எஸ்.எவியட் இலக்கிய வடிவங்களில் ஒன்றான கவிதைபற்றி எழுதும்போது ‘கவிதையின் அர்த்தம் என்பது நாம் சொல்லும் சொற் பொருளுக்குள் வசப்படாமலே இருக்கிறது’ என்கிறார்.

எனவேதான் சொல்லின் நிர்ணயிக்கப்பட்ட பொருளை அறிவதால் அல்லது அகராதியில் இருந்து குறித்த சொற்பொருளை வெளியெடுப்பதால் இலக்கியத்தைப் புரிந்து கொள்ள முடியாதுகிறார்கள்.

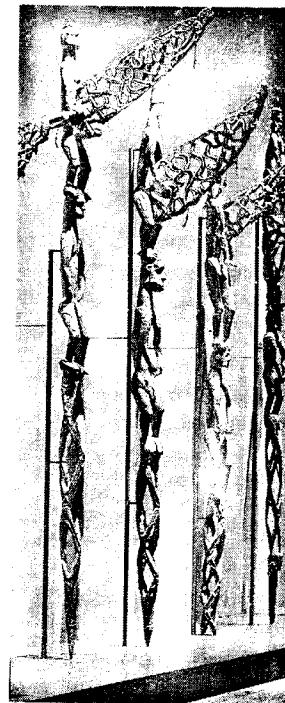
உண்மையில் இலக்கியம் அகராதியில் பதிக்கப்பட்டுள்ள நிர்ணயகரமான அர்த்தங்கள் பீதான சவாலாகவே அடிப்படையில் காணப்படுகின்றது. அது முடிந்த முடிவான அர்த்தங்களைக் குலைப்பதாயும் மாற்றி அமைப்பதாயும் புதிது புனைவுதாயும் காணப்படுகின்றது. அவை அர்த்தங்களின் பல்லடுக்காய் காணப்படுகின்றன. அதனால்தான் புகழ்பெற்ற இன்னொரு கவிஞரான ஆற்றார் ரவிவர்மா இலக்கியப் படைப்புக்கள் மொழியின் எல்லைகளை எல்லையின்றி அதிகரிப்பதாகக் கூறுகிறார்.

வேறொரு விதமாகக் கூறினால், குறிப்பீட்டின் (அர்த்தம்) ‘உறை’ நிலையை உடைத்து, முடிவற்ற அர்த்தங்களின் உற்பத்திக்கான வாயில்களை முடிவின்றித்

திறந்து செல்லும் உயிராற்றலே இலக்கியத்தின் அடிப்படையாகின்றது. இந்தச் சுட்டுப் பொருளின் முடிவற்ற பயணங்களிற்கான சாத்தியமே இலக்கியச் சொற்களின் அடிப்படையாகும் அது ஒருவகையில் சொற்களின் பொருள் தொக்கு (Connotation) நிலையாகும்.

இது சொற்களின் நேர்ப்பொருள் (denotation)* அல்லது அபிதாவிலிருந்து கிளைத் தாலும் அது சொல்லின் பொருள்கோடு நிலையின் மிகப்பிக் ஆரம்பப் புள்ளி மட்டுமே. அதனால்தான் சமகாலத் தமிழின் முக்கிய ஆளுமைகளுள் ஒருவரான ஜெயமோகன் மனத்தின் ஒரு பகுதி எழுத்தினைப்படித்தபடி செல்ல மனத்தின் வேறொரு பகுதி பழக் கொழிக்கு அப்பால் மறை முகமாக இயங்கும் வேறொரு மொழியைப் படித்துச் செல்கிறது என்ற சார்ப்பட எழுதுகிறார்.

இந்தப் பின்னணியில் இருந்து சமஸ்கிருத அழகியலாளர்களுள் ஒருவரான ஆண்தவர்த்தனர் சொற்களின் இந்த மேலுந்துகை நிலை அல்லது அதன் பொதுத் தோற்றுத்திற்கு அப்பாலேயே இலக்கிய மொழியின் அடிக்களம் இருப்பதாக இனங்காணகிறார். அதனை ‘தவனி’ எனப் பெயரிடும் அவர், காவியத்தின் ஆன்மாதவனியே என்று பிரகடனம் செய்கிறார். இந்தக் தொக்கு பொருள் அல்லது பழக்கமியாழிக்கு அப்பால் அதிலிருந்து செட்டை விரிக்கும் பொருள்கள் அவற்றிற்கேயான அகவயாச் தர்க்கங்களை உடையன. இவற்றை அழியற் தர்க்கம் அல்லது கவித்துவத்துக்கூடம் என அழைக்க விரும்புகின்றேன். இவை அடிப்படையில் அதர்க்கங்களின் தர்க்கமாக உள்ளன. பிரியத்திற்குரிய நண்பன் அகிலன் எழுதியது போல இலக்கியங்கள் சொல்லால் சொல்ல கணை யும் ஒருவகை வித்தையாக உள்ளன.

வாழுக்கொடுத்த வழி

சி.கண்யசங்கர்

எழுத முடியாத கவிதைகள்

இரைந்தெழுந்த பேரவைகள்

நெஞ்சீக் கணர்கடவில் ஈழங்காஷக்

முகங்கள் கலனாமறியுச் சாந்தமாய்

கண்கள் சிவப்பேராப் பளிங்குகளாய்

வார்த்தைகள் கொதிப்பற்று

துயராறு

எதுவுமே அந்று

அசாதாரணங்களை உள்ளமிழ்த்தி

சாதாரணமாய்

வெஞு சாதாரணமாய்

பொய்யுக்கும் புரட்டுக்கும்

நாளமிட்டு வாழுக்கொடுத்த வழி

என்செய்வோம் சொல்?

கீப்புமொயிற்று
நூற்றுயோராவது தடவையும்...
சத்தியபாலன் கவிதைகள்
வெளியீடு - அம்பலம்
41, இராஜ வீதி, நல்லூர், யாழ்ப்பாணம்.
விலை: 175/-

வெளிப்பாட்டு முறையில் நவீனத்து வயிக்க இன்றைய கவிதைகள் தொடர் பான பல்வேறு குற்றச்சாட்டுக்களும் எழுந்து ஓரளவு ஓய்ந்துள்ளன. கவிதையின் புரி யாமை அல்லது இருண்மைத் தன்மை பற்றிய குற்றச்சாட்டுக்களை முன்வைப்பவர்களின் வாசிப்பு முறை மரபுவழிப்பட்ட வாசிப்பு முறை என்றே சொல்ல வேண்டும் சொற்கள் தருகின்ற அனுபவவெளி விரிந்தது, வாசிப்பவளனின் அனுபவமும் விரிந்ததாக இருக்கும் போதே கவிதையின் அல்லது படைப்பின் முழுமையினை எட்டமுடியும்.

தமிழிலுள்ள பழமொழிகளும் மரபுத் தொடர்களும் அவற்றின் நேரடியான அர்த்தத்தில் புரிந்து கொள்ளப் படுபவையல்ல “அடம்பன கொடியும் திரண்டால்மிடுகு” என்ற பழமொழி அடம்பன் கொடியைப் பற்றியதும் மல்ல. அதுதான் நேரடியான அர்த்தத் திற்கு அப்பாலும் அதுதான் வாசிப்பு மாறுபட்டதாக அமைகிறது. வாசிப்பவளனின் அனுபவத்தின் எல்லை விரியும் போது கவிதையைப் புரிந்துகொள்வதில் உள்ள சிக்கல்களும் விவரத்தின்றன.

ந. சத்தியபாலனின் கவிதைகள் நவீன வெளிப்பாட்டைக்கொண்டவை. அவரது “இப்படியாயிற்று நூற்றுயோராவது தடவையும்” என்ற கவிதைத் தொகுப்பு வெளிவந்திருக்கிறது. சத்தியபாலன் கவிஞர் மட்டுமல்ல சிறுக்கைகள், கட்டுரைகள், பத்திகள், மொழிபெயர்ப்புக்கள் என-

பலதிற ஆளுமைகொண்டபடைப்பாளி வது மிக்க சொல்லாட்சியினாலும் சொல்லும் முறையினாலும் தன் கவிதைகளுக்கான வாசிப்பை வாசக்கனுக்குள் பல்பரிமாணம் கொள்ள வைக்கின்றார். அவருடைய பூட்கமான மொழி நிகழ்காலத்தின் வலியைப் பேசுகின்றது.

பல கவிதைகள் மென்னுணர்வின் முசங்களைக் கொண்டுள்ள போதும் அவற்றின் உள்ளார்ந்த இயங்கு நிலையும் அவை கொண்டுள்ள அரசியலும் தீவிரமானவை.

காலம் பற்றிய பிரக்ஞா பூர்வமான கருத்தியல் சத்தியபாலனிடம் சரியான அர்த்தத்தில் இருக்கின்றது. புரிதலும் அதனோடு இயைந்த எல்லாவற்றையும் தன்னால் இயன்ற முழுமையிலிருந்து கொண்டு வருகின்றார். முகம் புதைத்து முதுகு குலுங்க குமுறும் அழுகையின் குரலாய் அவரது குரல் துரத்திக் கொண்டிருக்கின்றது. சாமானிய மனம் நுழைய மறுக்கும் அல்லது நுழைய விரும்பாத இடங்களில் இருந்தும் கவிதைகளைக் கருகின்றார்.

தன்னுவகின் மாயாழுகுக்குள்ளும் வெளிகளுக்குள்ளும் காற்றைப்போல அலையும் சத்தியபாலன் மிதமிஞ்சிய வலி களுடன் திரும்புகிறார். போலிகளை நிறைம் என நம்பி ஏமாறுகையில், உறவுபற்றிய உயர்ந்த எண்ணங்கள் உடைந்து சிதறுகையில் நிர்க்கதியாகும் மனநிலைக்கு சுடுதியாக வந்துவிடுகின்றார். சக மனித உரையாடல்கள், பறக்கணிப்புக்கள், மீளா

வியலாத போரும் அது தந்த வலிகளும், இழப்புக்களும், அலைச்சல்களும், எதையும் கவிதையாகக் காணும் மனமும் எனப் பலவிதுப் புணை விம்பங்களின் பதிவாக சுத்தியாலனின் கவிதைகள் உள்ளன.

சத்தியபாலனின் கவிதைகளில் காணக் கிடைக்கும் நெகிழ்ச்சியும் சொல்லல் முறையும் புதிய வகையிலானவை. மெல்லிய மன அசைவியக்குத்தின் மாறுதலான தருணங்களை ஏற்படுத்துபவை. அவர் சமகாலத்தின் துயர் மிகுந்த பயனியாக இருக்கின்றார். முக்கியமாக அலைகின்றார். சத்தியபாலனின் மொழி அவைதலின் மொழி யாகின்றது. அவர் அலையும் மனத்தின் கவிஞராக இருக்கின்றார். எப்போதும் இரைச்சலிட்டுக் கொண்டிருக்கும் பொழுது களின் வெப்பத்தில் அவரின் மனம் உருகுகின்றது. சமகால வாழ்வும் அதையொட்டிய துயருமே மனத்தின் உருகுதலுக்குக் காரணம். முற்றிலும் போரின் அனர்த்தங்களும் விலக்கவியலா இருளாய்ப் படிந்துள்ள அவைக்களும் அநேக கவிதைகளினுடைய மையங்களாகின்றன. ‘காவல், சூத்து, இன்னுமொருநாள், இருள்கொவ இருக்க மாய்க்கிடந்த காலைப்பொழுது பற்றி’ போன்ற கவிதைகள் காலத்தின் பிரதிபலிப்புக்களாகவுள்ளன. இந்தக் கவிதைகளின் இறுதி வரிகளில் தொனிக்கும் துயரம் நிழலாகத் தொடர்ந்து கொண்டிருப்பது.

‘வந்த காரியத்தை துரிதமாய் முடித்து பாதை மாற்றி வீடு வந்து சேர்கின்றேன் வீட்டைஒரு காவலேன நம்பி’ (காவல்)

‘குளித்துப் புத்தாடை அணிந்து போய்க்கொண்டு இருந்தோரின் கவனத்துக்குத் தப்பிய கால்விரல் இறைகளுக்குள் உலர்ந்து போயிருந்தது இரத்தம்’ (சூத்து)

மறநாட் காலையிலும் சேவல் கூவிற்று பறவைகள் இசைத்தன

நாள் நடந்தது மதியம் மாலை என பொழுது முதிர்ந்து மீண்டும் இருளாயிற்று இன்னுமொருநாள்’

‘இன்னுமொருநாள்’ என்னும் தலைப்பிலான கவிதையின் இறுதிவரிகள் அஸ்வ கோலின் வனத்தின் அழைப்பு தொகுப்பில் உள்ள ‘இருள்’ என்னும் கவிதையின் வரிகளை ஞாபகமூட்டுகின்றது. அஸ்வ கோஸ் இயல்புகுலைந்துகாலத்தை

கருணையுள்ளோரே கேட்ட ரோ காகங்கள் கரைகின்றன சேவல் கூவுகளிற்கு காற்றில் மரங்கள் அசைகின்றன மரணங்கள் நிகழ்கின்றன.

என எழுதுகின்றார். இருவருமே இரத்தமும், நினமும் மணக்கும் காலத்தின் கவிஞர்கள். இருவர் கவிதைகளிலும் காலம் கொள்ளும் படிமம் ஒத்துதன்மையானதே. எனினும் கவிதை மொழியின் தனித்துவமும் கவிதையில் இவ்வரிகள் பெறும் பொருள் சார்ந்த இடம் சார்த்துமுக்கியத்துவங்களும் வாசகமனத்திற்கு மாறுபாடான அனுபவத்தைத் தருகின்றன.

சத்தியபாலனின் கவிதைகளில் அநேகச் சந்தர்ப்பங்களில் அழகியவின் தருணங்களைத் தரிசிக்க முடிகின்றது. அவர் காடும் அழகியல் சொற்களின் மேல் வலிருப்புச் சூப்பும் சாயங்களல்ல. கவிதைகள் கான இயல்பை மேலும் வளிமையாக, முறைமை கொண்டாது. அழகிய மனத்து, ஒருமை குலையாத படிமப்பாங்கான தன்மை கொண்டாலை. இவ்வகைக் கவிதைகளில் ‘காடு, தன்னுவகு’ போன்றவை முக்கியமானவை.

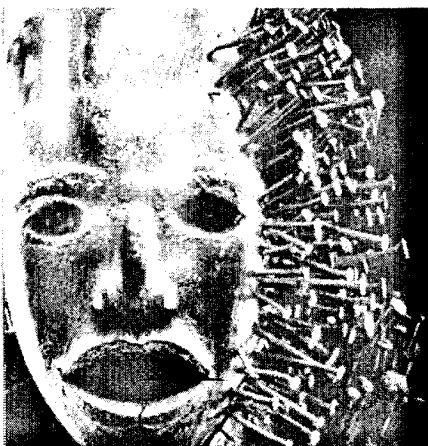
பரிது புகாத தடிப்பினை ஊடறுத்து அங்கங்குள்ள இடைவெளியுடாய் நுழையும் ஓளிவிரல்கள் பொட்டிடும் நிலத்துக்கு (காடு)

காட்டில் இயல்பாய்ப் படிந்துள்ள இருளை ‘பரிதியுகத்துடப்பு’ எனக்கூட்டும் விதமும் ஓளியை விரல்களாகவும் ஓளி, நிலத்தில் இலைளினுரை விழுந்து ஓளி கும் அழிகை ஓளிவிரல்கள் நிலத்துக் கிட்ட பொட்டாகவும் காட்டப்படுவது மகிழ் வளிப்பன் ‘தன்னுவரு’ கவிஷயம் அழியில் சார்ந்த தருணமாய் விரிந்தாலும் பொருளாழமும் படிமச் செறிவும் கொண்டது.

தொட்டி விலிம்பு வரை நிரம்பி ததும்புகிறது நீர் சிறிதாயெனினும் ஓர் அழுத்தம் நேர்கையில் வெளியேறி ரகசியமாய் சுவர் தழுவி வழிகிறது வெயில் பொழுதில் சூடாகியும் நிலவொளி வருடலிற் குளிருற்றும் வாழ்வொன்றியற்றிட முயல்கின்றது வெய்யிலோடு நாள்தோறும் தான் ஆவியாவது உணராமல்.

மேற்பார்வைக்கு தொட்டி நீர் வெப் புத்தில் ஆவியாவதைக் காட்டுவது போல் இருந்தாலும், பிரிசின் உண்ணத்திற்காய் தன்னை அறியாமலேயே தன்னை இழுந்து கொண்டிருக்கும் மனித மனத்தின் மேன மையைக் கவிதை உணர்த்துகின்றது.

சத்தியபாலன் வாழ்க்கையை அக வெளியின் பரப்பில் காண்கின்றார். தான்

கைவிடப்படும்போதும் புறக்கணிக்கப் படும்போதும் ஆராவாகத் தோள் அணைக் கப்படும் போதும் தன்னுள் நிகழும் மாற்றங்களை கவிதைகளாக்குகின்றார்.

திடீரென்றாரான் இனிப்புப்புச்சுக்கள் கரைந்துபோயின உள்ளுராவைக் தோட்டுத் தன் பெய்க்கவை சொால்லிற்று எழுந்த குமட்டலில்... எதிரே நிலஜ்தின் குரூர முகம் பழைய பகுக்கனவு சோப்பு நுரைக் குமிழியாய் கார்றில் மெல்ல மெல்ல மிதந்து போயிற்று. (தரிசனம்)

கனவுகளால் குழப்பாட்டிருக்கும் வாழ்வில், உறவுகளின் ஆதரவும் தேவைகளும் சாமானிய வாழ்க்கையை வாழுகின்ற அணைவருக்குமானவைதான். எனினும் உறவுகளின் புனித விம்பம் உடைபடும் போது ஏற்படும் வலியும் ஏமாற்றமும் தாங்க முடியாத வேதனையை ஏற்படுத்தி விடுகின்றன. சத்தியபாலன் இதைப் பல கவிதைகளிலும் எழுதியிருக்கின்றார்.

நம்பிக்கைகளைச் சில தடவைகள் தந்து விடுகின்ற சத்தியபாலன் பல தடவைகள் நம்பிக்கையீனங்களால் அல்லாடு கின்றார். நம்பிக்கை தரக்கூடியதல்ல சம காலம். பிறகு எதைத்தான் பேசவது? ஆற்றாமைகளையே அதிகமும் பேச வேண்டியிருக்கிறது. அரசியலின் குரூரம் எல்லாவற்றின் மீதும் சர்வமாய்ப் படிந்து இருக்கின்றது. சக மனிதனின் துயரத்துக் காக குரல் எழுப்ப முடியாத நிலத்தில் வாழும்களின்குரூரும் விம்பலும் விசம் பலுமாகத்தான் வெளிப்படுகின்றது. தனக்கே உரியதான் மொழியில் சத்தியபாலன் அரசியலைப் பேசுகின்றார்.

சென்ற திசையிலேயே திகைத்தலைந்தன சில.... வில்லங்கமாய் பிடித்து அமர்த்தப்பட்டன சில

தவறான இடத்தில் அவமதிக்கப்பட்டு திரும்பின சில உரிய திசையின் இடமோ வெறுமையாய் எஞ்ச எனது சொற்களின் கதி இப்படியாயிற்று நூற்றியோராவது வையும்(அர்த்தம்).

இந்தக் கவிதை சமகாலத்தின் வலி நிரம் பிய அரசியலை உரிய முறையில் பந்திவு செய் திருக்கின்றது. குரல் மறுக்கப்பட்ட மனிதர்களின் அரசியல் இயலாமையின் வலையையும் துயரையும் வெளிப்படுத்துகின்றது.

சத்தியபாலனின் கவிதை வெளிப்பாட்டு முறையில் மாற்றமுடையதாய் ‘நடுப்பக ஹும் நண்டுக் கோதும் அண்டங்காகமும் ஒரு உறைந்த மனிதனும்’ என்னும் கவிதை இருக்கின்றது. புதியதான் புரிதலை இக் கவிதை நிகழ்த்துகின்றது. கவிதையில் வரும் உறைந்த மனிதன் எமது காலத்தின் குறியீடாகப் பரிமாணம் கொள்வதோடு துயர்களால் சித்தம் சிதறுண்டு போகும் மனிதர்களின் குறியீடாகவும் காட்டப்படுகின்றான்.

சந்தியில் நிற்கிறான் உறைந்த மனிதன் கல்லில் சமைந்து முகத்தின் சலவன்கள் வாசிப்போரற்று வெறித்தே கிடக்கும் வாழ்ந்திருந்தசாலுக்கே அழுங்கலூஷப்பட் அவனது இருப்பு இன்று வெறும்நினைவுகளின்கவுக்களாய்

எவராலும்கண்டுசொன்னப்பாத சுராகி வாழ்க்கை மறுக்கப்பட்டவர்களாய் வாழும் என்னற்ற மனிதர்களின் துயரத் தின் மொத்த உருவாக உறைந்த மனித ணைக் கவிதையில் காணமுடிகின்றது.

பலமான மொழிப்பிரயோகம் மிக்க கவிதைகளைக் கொண்ட இதுத் தொகுப்பில் சில கவிதைகள் அதீத சொற்சேர்க்கை

யுடன் கூடிய கவிதைகளாக இருக்கின்றன. தானே எல்லாவற்றையும் சொல்லி விடவேண்டும் என சுத்தியபாலன் நினைக்கின்றார். இது வாசகனுக்கு ஏற்படும் வாசிப்பு உந்தலுக்குத் தடையாக அமையக் கூடிய சாத்தியங்களை ஏற்படுத்துகின்றன. இதனையேபின்னுரையில்பா.அகிலன் ‘பல இடங்களில் மெளனத் தின் பாதாளங்களை சொற்களிட்டு சுத்தியபாலன் நிரப்பி விடுகிறார்’ என்கின்றார்.

‘கண்ணே உறங்கு’ என்ற கவிதை நேரடித் தன்மை கொண்டதோடு கருத்துக் கூறலாகவும் உபதேசிப்பின் குரலாகவும் இருக்கின்றது.

புன்னகையின் நேசம் மெய் உபசரிப்பின் பரிவு மெய் பற்றிக்கொள்ளும் கையின் இறுக்கம் உதவ முன்வரும் மனசின் தாராளம் தலைசாய்க்கும் மடியின் இதம் எல்லாம் உண்மை நம்பு நம்பு.

இவ்வரிகள் பழகிப்போன எழுத்து முறையின் தொடர்ச்சியாக அமைகின்ற ரதேதுவரடியதானவாசிப்பு அனுமதித்துத் தருவதாக அமையவில்லை. சில கவிதைகளில் சொற்களைத் தனித்தனியாக ஒரு வரிக்கு ஒரு சொல்லாக உடைத்துடைத் துப் போடுகின்றார். சொற்களுக்கு இடையில் வான வெளிகளும் போது வாசிப்பு மன நிலையும் குவைந்து போகிறது. சிலவேளைகளில் சலிப்புணர்வும் ஏற்படுகின்றது. ‘காணல்’ என்ற கவிதை முழுமையும் இவ்வகையில் அமைந்துள்ளது.

சத்தியபாலனின் ‘இப்படியாயிற்று நூற்றியோரவது தடவையும்’ என்னும் இக் கவிதைத் தொகுதி வெளிப்பாட்டு முறையிலும் பொருளாமுத்திலும் கணிப்பிர்த்தியிய தாக இருப்பதுடன், சமகாலத்தின் மீதான மீள்வாசிப்பாகவும் இருக்கின்றது. •

பகுமுடை நதியின் நீர்ப் பருக்கிடம்

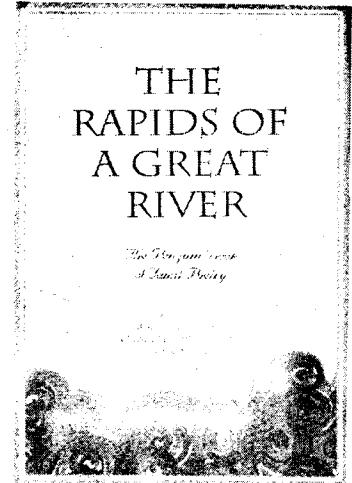
The Rapids of a Great river

தமிழ்க் கவிதைகளின் ஆங்கில மொழியாக்க நெடுந்தொகை வெளியீடு: பென்குயின்

தொகுப்பு: ஷஷ்மி ஹோமஸ்ரோம், சுபழீ கிருஷ்ணசாமி, கே.ஸ்ரீலதா விலை: 499/- இந்திய ரூபாய்

ISBN: 978-0-67-008281-0

- பாக்கு

THE
RAPIDS OF
A GREAT
RIVER

Tamil New Poetry

அண்மையை ஆண்டுகளில் தமிழ்க் கவிதைகளின் ஆங்கில மொழியாக்கங்கள் பலவும் வெளிவந்து கொண்டிருக்கின்றன. இவற்றுள் குறிப்பிடத்தக் கணவையாக செல்வா கனகநாயகம் அவர்களால் வெளியிடப்பட்ட Lutesong and Lament (2001) எனும் ஈழத்தமிழ் சிறுகதை மற்றும் கவிதைகளின் தொகுப்பு, முனைவர் கே.என்.சுப்பிரமணியத்தால் தொகுக்கப்பட்டு கதாவினால் வெளியிடப்பட்ட Tamil new Poetry (2005) ஆகியவற்றின் தொடர்ச் சியாக உலகப் புகழ்பெற்ற பென்குயின் வெளியிடத்தகம் இந்த, வருடத்தின் முதன் மாதங்களில் (ஏப்ரல் - 2009) The Rapids of a Great river எனும் பெயரிலான இரண்டாயிரம் ஆண்டுகாலத் தமிழ்க் கவிதையின் ஆங்கில மொழியாக்க நெடுந்தொகை ஒன்றினை வெளியிட்டுள்ளது.

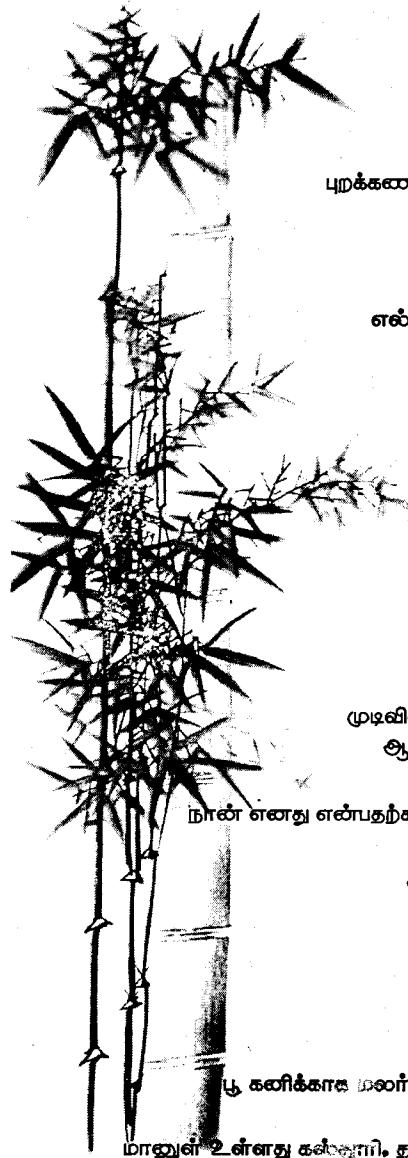
தமிழ்க் கவிதையின் நெடுமரபு பற்றிய நீண்ட முன்னுரைப் பகுதியோடு காணப்படும் இந்த நெடுந்தொகை இரண்டு பகுதிகளையுடையது. முதற்பகுதி சங்கக் கவிதைகள், சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை, திருக்குறள், சௌவத் திருமுறைகள், சேக் கிழார், நம்மாழ்வார், ஆண்டாள், கம்பர், சித்தர் பாடல்கள், தாயுமானவர், திரிகூடராசப்ப கவிராயர், கோபாலகிருஷ்ணபாரதி என்போரது எழுத்துக்களை உடையது. இரண்டாம் பகுதியில் பாரதி முதல் குட்டிரேவதி வரையான 43 கவிஞர் களது தெரிந்தெடுக்கப்பட்ட கவிதைகள் காணப்படுகின்றன.

இத் தொகுப்பில் பிரமிள், சண்முகம் சிவலிங்கம், சிவசேகரம், எம்.ஏ.ரூஃமான், சங்கரி, சு.வில்வரத்தினம், கி.பி.அரவிந்தன், திருமாவளவன், ஊர்வசி, சோலைக் கிளி, செழியன், சேரன், மைத்திரேயி, பாலகுரியன், ஓளைவ, சிவரமணி, பா.அகிலன் முதலான 17 ஈழத்துக் கண்ணார்களது கவிதைகளின் மொழியாக்கங்களும் இடம் பெற்றுள்ளன.

தமிழ்ப்படைப்புகளை இத் தொகுப்பு பரந்தவொரு வாசகவட்டத்திற்கு எடுத்துச் செல்லும் முக்கிய பணியை ஆற்றியுள்ளது என்ற போதும் ‘புகழுடை நதியின் நீர்ப்பெருக்கிடம்’ இன்னும் தமிழின் முக்கிய குரல்களை, குறிப்பாக ஈழத்தமிழ்க் குரல்களை பதிவு செய்யாதுள்ளதென்றே தோன்றுகின்றது. •

கபீர் கவிதைகள்

ஆங்கிலம் வழி தமிழில்: திருசெயுக்கிருசிங்கன்

மாலையெயும் யாதார்த்தமும்

எது பார்க்கப்படத்தோ அது உண்மையில்லை
எதுவோ அது சொல்லப்படவில்லை
நம்பிக்கை வார்த்தைகள் ஒன்றிப் புரிவதும்
பார்க்கப்படாமல் வருவதுமாகும்
புரக்கணிப்பு நோக்கிய அறிவுடைப்பட்டுணர்வின் முழுமை
இரணால், எவ்வளவு அதிசயம்
வடிவமற்ற கடவுளை வணங்குவர் சிலர்
அவரது பல்வேறு வடிவங்களை வழிபடுவர் சிலர்
எல்லாவித கற்பிதங்களுக்கும் அப்பால் உள்ளார் அவர்
இசையை எழுதமுடியாது என
அறிவன் மட்டுமே அறிவான்
அதற்கப்பும் ஸ்வரத்தினை மட்டும்
கரிச் கூறுகிறான் விழிப்பு ஒன்று மட்டுமே
மாலையைத் தாண்டுமென

• என் தோகுத்தினுள் நிலவு

என் தேகத்தினுள் பிரகாசிக்கிறது நிலவு
என் குருடு விழிகளோ காண்பதில்லை;
என்னுள்ளே நிலவாதலால் சூரியனும்....
முடிவின்மையின் தடையற்ற பறை ஒலிக்கிறது என்னுள்
இரணால். என் செவிடுக் காதுகளோ தேபதில்லை

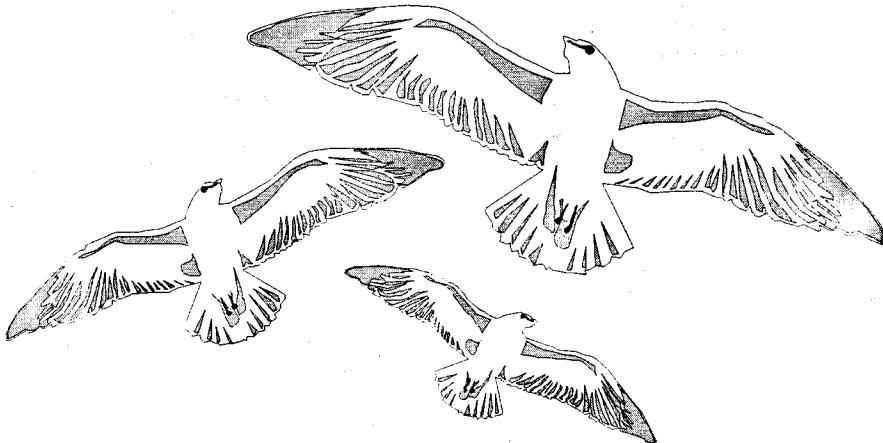
நான் எனது என்பதற்காய் கூக்குரவிடுகிறான் நெடுங்காலமாய் மனிதன்
அவனது காரியங்களோ எதுவும் அறிறவை
எப்போது நான். எனது மீதான பிழிப்பு இருக்கிறதோ
அப்போது நிறைவேறும் கடவுளின் காரியம்

அறிவிலம்புதல் என்பதற்கப்பால்
காரிய இலக்கிகளை வேறில்லை
எப்போது நிகழ்கிறதோ அது
அப்போது போய்விடும் காரியாற்றலும்

பு.கவிக்காக மலர்கிறது கவிரியோது வருகின்றதோ போய்விடுகின்றது
பு. ஓப்போது
மாலைள் உள்ளது கண்ணாரி. தன்னுள் இராயாமல் புற்களை நாடியலைகின்றது
அது

புலுனிகள்

மருதம் கேதீஸ்

பின் முற்றத்தில் வந்து சேர்ந்த புலுனிகள்

இன்கை ஒன்று மந்தித்

தாவிக்களிக்கிள்ளன சில நிபிடங்களை

சில வேலை கட்டமாய்

சிலவேலை தனியன்களாய்

நிலத்தில் வயிற்மர்த்திப் பறவாது

அவை இருக்கயாடிப்பதுப் பார்ப்பது

அற்புதமெனக்கு

நானே புலுனிகளாகி

சுற்றிச் சுற்றிப் பறந்தேன் உலகை

காற்றானது துளிவாழ்வு

புலுனிகள் நடந்தால் சிரித்தால்

முகம் சிவந்தால் என

எதுவானாலும்

எனது முகத்தையே

அவை குடுக்கொள்வதாய் உணர்ந்தேன்

பிழினும்

எனது அழைப்பை

புலுனிகள் விரோதிகளைப்போலவே

நிராகரிக்கிள்ளன

யாவற்றிலும் யயம் கொண்ட

புலுனிகள் துணிச்சலாகச் செய்ததெல்லாம்

நான் ரசித்துப் பார்த்திருக்கும் போதே

கால்களை உந்தி

ஆகாயத்தில் லாவகமாகப் பறந்ததுநான்

இன்னும் தூஶாயிருக்கிறது

பின் முற்றத்தில் புலுனிகள் பறந்த காற்று

(சிஜேயசங்கருக்கு)

விமலாதாஸ் கவிதைகள்

இறுதிக்கடன்

தயலாய்த்து

நீத்தமும் உறங்கிய

அங்கோடு உன் மார்பிள்

எலும்புகளை ஒன்றுவிடாமல்

பொறுக்கி

என் மடிமீது வைத்து

நீயிருந்த ஸுசாத்தே நானமர்ந்தேன்

யயனித்த வழியெல்லாம்

நம் வாழ்வின் வசந்தங்களையும் கணவுகளையும்

வழித்தெடுத்து

சேர்த்துக் கொட்டுனேன்

நம் கட்டிலில்

இனி

அசீஸ் இல்கலை

அவைம் இல்கலை

அந்தரித்தல் இல்கலை

முச்சுத்தியாறுதல் இல்கலை

முனாகும் ஓலியின் வாதை இல்கலை

தூக்கத்தில் விழிக்கும் தேவை இருக்காது

கசியும் கண்களில் ஈரும் இருக்காது

கரைந்தாலும் கேடக ஆளிருக்காது

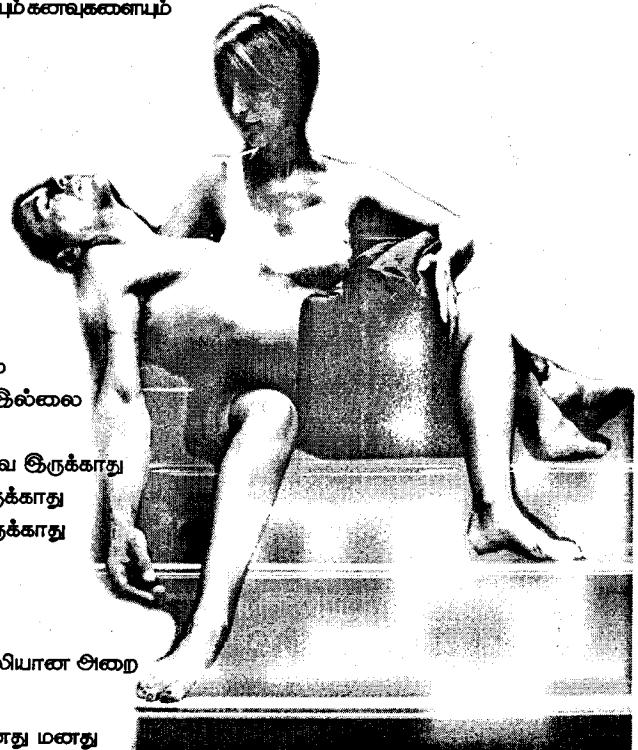
அழைக்கும் குரவுக்கு

அடுத்தஞால் இருக்காது

காலையில் விழித்தால் காலியான அகரை

வீட்டை நிறைத்த வெறுமை

அலையெடங்கிய கடலோயானது மனது

அஞ்சலி

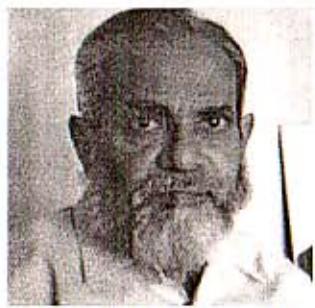

கமலாதாஸ் (1934 - 2009)

ஷேராந்தின் திருச்துவில் பிறந்த கமலாதாஸ் புதுப்பெற்ற யென் கவிஞரான பாலயானியென்னில் பூச்சியாவார். ஸ்ரீகாந் கவிதை முதலியவற்றை மலையாளத்திலும் ஆங்கிலத்திலும் எழுந்தியார்.

காலத், காயம் என்பன நொட்டபாக விடுதலையாண்காள கலைக் கலைஞர் யென் நூலை பதிவுபெற்றுவர கமலாதாஸ் தனது 'என்காந்' என்றும் கூயாதித்திலும் பேர்யர் சூக்க கடு காஞ்கள் அடங்காத தனது வாட்க்கையைப் பதிவுபெற்றுவார்.

ஷுரிய இழங்கில் கிளங்கியந்தில் ஒவ்வொரு கவிதைகள் எனிலையும் வலிமையும் மிகுந்தவை.

முருகையன் (1935 - 2009)

ஷுருத்தின் மூத்தகலைமுறைக் கவிஞர்களில் குறிப்பிடத் தக்கவரான முருகையன் யாழ்யானம் சாவக்ஸ்ரோயில் உள்ள கல்வையும் என்றும் கிராமத்தில் பிறந்தவர்.

கவிதை, நாடகம், ஸ்ரீகாந், யொழியெய்யியும் எனப் பல்வேறு தளாங்களிலும் தனது ஆளுநியையைச் செலுத்திய முருகையன் விழ்ஞானத்தில் முழுமானப் பட்டத்தைப் பெற்றுவாடு யார். பல் கலைக் கழகத்தால் கொராவால் கலாநிலிப் பட்டம் வழங்கிக் கொரா விக்கப்பெற்றுவாரார்.

வெறுடைய கவிதைகள் கூயாதியான மா உனர்வங்களையாப்பின் சாத்தியப்பாப்பிலுள் அலைந்து பேச்சோலைப் பண்டாள் தேர்ந்த வார்க்கலுக்கூாக காப்பிப்படுத்தும் தன்மை கொண்டாலும்.

ராஜுமார்த்தாண்டன் (1948-2009)

தமிழில்கியச் சூழலில் கவிஞராகவும் கவிதை வியார்க்காக ஏம் அரியப்பட்ட ராஜமார்த்தாண்டன் திண்டியாவின் நூயிமாவுட் டத்தில் உள்ள திடையென்னினா கிராமத்தில் பிறந்தவர்.

தமிழில்கியந்தில் முழுமீலையைப் பெற்ற கீவர் 'கொல்லிய யாலை' கிதழின் துசிரியாகவும் 'நிலமனி' யில் முழுமீலை உதவி அசிரியர்களில் ஒருவராகவும் பணியாற்றியவர்.

ஷுருந்திர் கவிஞர்கள், கவிதைகள் பற்றித் தெளிவான பார்வையும் புரிந்தும் கொண்ட ராஜமார்த்தாண்டலுடைய 'புதுக் கவிதை வாஸாரு' என்றும் நூல் பதுக்கவிதை வாஸாரு யுற்றித் தமிழில் வெளிவந்த நூல்களில் சிறிப்புறிக்க நூலாக விளங்குகின்றது.

எழுத்துக் கவிதையிலிருந்து நிகழ்த்து கவிதைக்கு

- காலத் தேவையில் கவிதையின் பரிமாணங்கள்

ஷுருத்தமிழ்க் கவிதை மரபுகள் இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கும் மேலான தொடர்ச்சியினைக் கொண்ட நோடு ஈழத்தமிழர்தம் தனித்தன்மைக்கும் பண்பாட்டுக்கும் வளம் சேர்ப்படவையாகவுமிருக்கின்னன.

இத்தகைய தனித்துவமான மரபுகளின் தொடர்ச்சி காலத்துக்குக் காலம் புறக்கெல்லாக்கு கஞக்கு உட்பட்டும் மரபுகள், மாற்றங்களுக்கு முகம் கொடுத்த வண்ணமும் இருந்தவை. ஆயினும் மரபுகள் பழங்கப்பட்டும் பேணப்பட்டும் அறுபடாத் தொடர்ச்சியைக் கொண்டிருந்தமை கவனத்தில் கொள்ளத்தக்கதாகும்.

பேற்குமயப்பட்ட நல்லெவாக்க ஆதிக்கத்தின் சராணமாகக் கவிதை உட்பட இலக்கியம், கலை மற்றும் மருத்துவம், நீர் முகாமைத்துவம் என அனைத்து அறிவுமுறைமைகளிலும் திறன்களிலும் மரபுகளின் தொடர்ச்சியில் தகர்வுகள் ஏற்பட்டிருந்தன. இந்தப் பின்னணியிலேயே நல்ல கவிதை வடிவமான புதுக்கவிதை மிகப்பெருமளவுக்கு ஈழத்தமிழின் கவிதைமரபு களிலிருந்து விவெந்திய ஒரு தளத்தில் வசன கவிதையாக விசாலித்துக் கொண்டிருக்கிறது.

ஷுருத்தமிழ்க் கவிதைமரபுகள் ஈழகங்களின் பல்வேறுதளங்களிலும் பல்வேறுவடிவங்களிலும் பல்வேறு நோக்கங்களுடன் நூல் இயங்கி வந்துவையாயினும் மிகப் பெருமளவுக்கு வசனத் தள்ளை வாய்ந்ததும் கட்டுப்பாடுகள் மிகவும் குறைந்துவையுமான புதுக்கவிதை கள் ஈழகங்களின் பல்வேறு தளங்களிலும் ஊடுருவி எளிமையான சொற்கள், எளி மையான நடை, எளிமையான தொடர்பாடல் என வடிவமெடுத்துக் கொண்டது.

சமூகங்களின் பல்வேறு தளங்களையும் ஊடற்றத்து புதுக்கவிதை இயக்கம்பெற்றி ரூபினும் அது எழுதப்படிக்கத் தெரிந்த மக்கள் தொகுதியின் வாசிப்பார்வமும் இலக்கிய நாட்டமும் கொண்ட பகுதியினருக்கு உரியதாகவே இயங்கிவருகின்ற மைய யும் குறிப்பிடத்தக்கதாகும். நல்ல காலத்துக்கு முந்திய சமூகங்களின் வாய்மொழி மரபுகளோடு இயைந்திருந்த பொதுமக்களுக்கு உரியதான் கவிதைப் பண்புகளில் இருந்து வேறுபட்டதாகவே புதுக்கவிதை மரபு விளங்குகிறது.

நல்ல இலக்கிய வடிவமான புதுக்கவிதை மிகப் பெரும்பாலும் மேற்கு ஜூரோப்பிய நல்லை கவிதை மரபுகளின் குழந்தையாகவே பிறந்து வளர்ந்து கொண்டிருக்கின்றது. இரண்டாயிரம் வருடத்திற்கும் மேலான தொடர்ச்சியினைக் கொண்ட ஈழத்தமிழர்தம் கவிதை மரபுகளின் தொப்புகளொடுத்திருக்கின்றன அது அறுத்துவிட்டிருக்கிறது என்ற கருத்தும் ஈழத்தமிழ்க் கவிதை மரபுகளில் பழங்கப்பட்டும் கவிதைக்கூடுகள், இலக்கணங்கள், உத்திகள், நோக்குகள் என்பவை நல்லை கவிதை மரபுகளை செழுமைப்படுத்தக் கூடிய கவிதை மூலவளர்களாக இருக்கின்றன என்ற கருத்தும் உள்வாங்கப்பட்டு உரையாடல்களுக்கும் உருவாக்கக்கூடுகிறான தூண்டுதல்களும் ஆற்றுப்படுத்தல்

- சி. ஜெயசங்கர்

கஞ்சம் அவசியமாகின்றன. ஏனெனில் ஈழத்தமிழர் கவிதை மரபுகளில் கவிதை, புலவர் கள், வித்துவான்களிடத்தில் மட்டும் முடங்கிக்கிடந்த வடிவமல்ல. அது மொழித் தாய், இசையாய் சங்ககாலப்பாணர், விற்லியர்களிடமிருந்து கிராமிய மக்கள் கவி மரபுகள்வரை பரந்துவரிந்து இயக்கியில்லை.

கிராமியக் கவிதையாக்கம் என்பது வாய்விட்டுச் சொல்லுவதற்கும் பாடுவதற்கும் மட்டுமல்லது மனம் விட்டுச் சிரிப்பதற்கும் சிந்திப்பதற்கும் உரியதாகவும் விளங்கின. இன்றும் அவை அவ்வாறு விளங்கி வருவதைக் காணவும் அனுபவிக்கவும் முடியும். இவை அச்சுவடிவம் பெறும்போது வாசிப்புக்குரிய இலக்கிய நயத்தையும் கொண்டிருக்கின்றன.

இந்தப் பண்புகளைக் கருத்தில் கொண்ட ஆபிரிக்க நவீன கவிஞர்கள் தங்களுடைய சமூக எதிர்ப்பியக்கங்களில் கவிதையைப் புதிய பரிமாணங்களில் புத்தாக்கம் செய்தனர். வாசிப்பதற்கே உரியதான் நவீன கவிதையாக்க மரபில் இருந்து விலகி தம் சூழலின் கிராமிய அல்லது வாய்மொழி மரபுகளின் பண்புகளை உள்வாங்கிக் கவிதை ஆக்கத்தை கட்டில வாசிப்புக்கப்பால் கட்டப்பட்டதுக்கும் செவிப்புத்துக்கும் உரிய நிகழ்த்து கவிதையாகப் பரிணமிக்கச் செய்திருக்கின்றனர். இவை நிகழ்த்துக்கைக்குரிய நயங்களைக் கொண்டிருப்பதுடன் வாசிப்புக்குரிய நயங்களைக் கொண்டவையாகவும் அச்சுருவும் பெற்றிருக்கின்றன. இதனை எழுத்து மரபும் வாய்மொழி மரபும் இணைந்த மரபாக கோட்பாட்டுருவாக்கம் செய்திருக்கின்றனர். ஆங்கிலத்தில் இதனை Orature (Oral + Lituature = Orature) என அழைப்பார்.

ஸழத் தமிழர் ஓவிய மரபில் நிகழ்வூயியம் (Performance Art) செயல்வடிவம் பெற்று நிகழ்த்தப்பட்டுவருகிறது. ஆயினும் உடுக்கடித்து சல்லாரிகொட்டி அம் மாணை பாடும், காவியம் பாடும் வாய்மொழிப் பாடல் வளம் நிறைந்த தமிழர் கவிதை மரபில் நவீன கவிதை நிகழ்த்து கவிதை (Performance Poetry) என்பதாகப் பரிமாணம் கொண்டிருக்கிறதா என்பது கேள்விக்குரியதாகவே இருக்கின்றது. மாறாக நவீன கவிதையான புதுக்கவிதை நவீன கவிஞர்களின் கட்டுப்பாட்டுக்குள் சிக்குண்டுவிட்டதோ என எண்ணவும் தோன்றுகிறது.

ஸழத்து நவீன கவிதை மரபில், கவிதை என்பது கவிதா நிகழ்வாகப் பிறப்பெடுத்து புச்சுற்று இருந்தாலும் அது நாடகச்காரர்களின் கைகளில் மேலுமொரு நாடக வகையாகி கவிஞர்களுக்கு அப்பாலானதாகி மிக இளம் பருவத்தில் அகாலமாய்ப் போயிற்று

ஆதிக்க எதிர்ப்புக்களுக்கும் மக்கள் இயக்கங்களுக்குமான கவிதைகள், தனித்த வாசிப்பு அனுபவத்திற்குள் சுருங்கிக்கிடந்தவையல்ல. மேலும் கவிதைகள் என பவை தனித்த எழுத்து வாசிப்புச் செயற்பாடுகளுக்கு உரியவையுமல்ல. ஸழத்தமிழ்க் கவிதை மரபுகளிலும் உலகக் கவிதை மரபுகளிலும் கவிதை குழுநிலைக் கொண்டாட்டங்களுக்கும் அனுபவங்களுக்கும் உரியவையாக இருந்து வருவதொன்றும் ஆச்சரியமானதுமல்ல.

இத்தகைய பின்னணியில் ஸழத்தமிழர்தாம் கவிதை மரபுகளில் இருந்து ஊட்டம் பெற்ற நவீன கவிதைகளின் நிகழ்த்து கவிதை உருவாக்கம் காலத்தின் தேவையாகிறது. இது கவிதையை மக்கள் மயப்படுத்துவதுடன் இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கும் மேலான ஸழத்தமிழரின் கவிதை மரபுகளின் தொடர்ச்சியை முன்னெடுப்பதுடனும் சம்மந்தப்பட்டிருக்கிறது.

தேசிய சேமிப்பு வாங்கி

அஞ்சல் வங்கிக் கிளை, யாழ்ப்பானம்.

NSB POSTAL BANKING BRANCH

யாழி, கிளைநாசி, முன்மைநீரை, வவுனியா, மண்ணார் மாவட்ட அஞ்சல் தலைமையகமாக இயங்கும் ஒவ்வொரு கிளையில் அஞ்சல் காரியாலயங்களில் வைப்பிலிடப்படும் தேசிய சேமிப்பு வங்கி வைப்புகள் பராமரிக்கப்படுவதுடன் பின்வரும் வழுமையான ஏனைய வங்கிக் கேள்வுகளும் வழங்கப்படுகின்றன.

யாழி, கிளைநாசி, முல்லைத்தீவு, வவுனியா, மண்ணார் மாவட்ட அஞ்சல் ஒலுவலக தேசிய சேமிப்பு வங்கிக் கேள்வுகள் பிராந்தியத் தலைமையகமாக இயங்கும் ஒவ்வொரு கிளையில் அஞ்சல் காரியாலயங்களில் வைப்பிலிடப்படும் தேசிய சேமிப்பு வங்கி வைப்புகள் பராமரிக்கப்படுவதுடன் பின்வரும் வழுமையான ஏனைய வங்கிக் கேள்வுகளும் வழங்கப்படுகின்றன.

01. நிலையான வைப்புக்கள்	07. பென்சன் +
02. சேமிப்புச் சான்றிதழ்கள்	08. சேமிப்புக் கணக்கு
03. நன்கிளாடச் சீட்டுக்கள்	09. ஹப்பன், புஞ்சி ஹப்பன்
04. பரிசீலிய சேமிப்பு முறிகள்	10. ஸ்திரி
05. அறக்கொடை	11. கித்தரு மித்தரு
06. பிரான்டஸ்	12. ஹப்பி சேமிப்பு

தங்க நகை அடருச்சேவை
வீடுமைப்புக்கடன்
தனியார் கடன்

**Pawning
Housing Loans
Personal Loans**

மேலதிக விவரங்களுக்கு முகாமையாளருத் தொடர்புகொள்ளவும்

P: 021 222 4088
ax: 021 222 1023

Postal Banking Branch
No. 112, Navalur Road, Jaffna

ஸ்ரீவீராவா

மாழ் நகரில் ஓர் புதிய உதயம்
கிடைத்து

மாணவர்களுக்கு ஓர் நற்செய்தி

பாலூப்பிடிமை

ஆரம்ப வகுப்பு முதல் அனைத்து வகுப்புக்களுக்குமுடிய
பிரபல ஆசிரியர்களின் தமிழ், ஆங்கிலமொழி நூல்கள்,
பூரித்தியப் புத்தகங்கள், வினாப்பத்திரங்கள்,
தமிழ், ஆங்கில, சிங்கள, மருத்துவ அகராதிகள்
இலங்கை இந்திய நாவல்கள், சஞ்சிகைகள்
காகிதாதிகள், பாடசாலை உபகரணங்கள்
போன்றவைகள்

உங்கள் தேவையுள்ள நீங்களே தெரிவிசெய்து பெற்றிட
விசாலமான இட்வசதியுடன் கூடிய கண்ணி விதானிப்ப.

ஏ. எ. ஸ்ரீமதி. வி. தா. புரை

வினாப்பத்திரங்கள்

தபால்மூலம் பெறக்கூடிய வசதியோடு
இந்தியாதிபுக்களை முந்திட்டு செற்கூடியான நிறுவனம்

நியர்ய விலைக்

க்காகக் க்கு. 01 க்காக்கு

விசேட விலைக் க்கு

01 க்காக்கு

அன்களா புத்தகசாலை

இல.07, ஆஸ்பத்திரி வீதி,

நவீன சந்தை,

யாழ்ப்பாணம்.

தொபேசி இல. 021 222 9881

ந

100

82

115

85

116